Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος	» 4,50	Ἑξάμηνος	» 5,50
Τρίμηνος	» 2,50	Τρίμηνος	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος | *Ἐν Ἀθήναις, 28 Ἰουλίου 1912* | *Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 35*

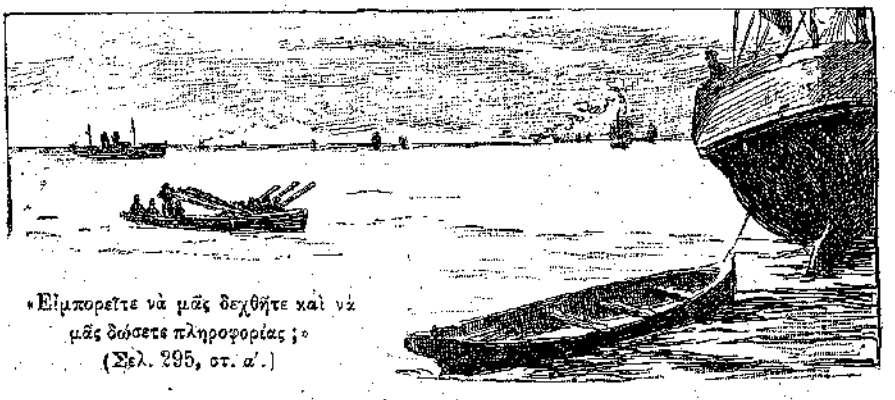

«Εἰμπορεῖτε νὰ μᾶς δεχθῆτε καὶ νὰ μᾶς δώσετε πληροφορίας;»
(Σελ. 295, στ. α'.)

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÈS]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΖ' *(Συνέχεια)*

Εὐτυχὴς πατέρας

Ἐπιτέλους ἡ ἀτμάκατος τῆς Ὑγειονομικῆς ὑπηρεσίας ἔφθασε καὶ οἱ ὑπάλληλοι ἀνῆλθον, εἶδον τὸν πλοίαρχον Μπερτρὰν καὶ ἔδωσαν ἐλευθεροκονωνίαν εἰς τὸν «Μιστράλ», ὁ ὁποῖος κατεκλύσθη τότε ὑπὸ πλήθους ἐπισκεπτῶν.

Μεταξὺ τῶν πρώτων ἦτο ὁ κ. Ζολλιέ, ὁ ὁποῖος ἀνῆλθεν ὡς τρελλὸς κ' ἐνηγκαλίσθη τὴν σύζυγόν του καὶ τὴν κόρην του, μαζὶ καὶ τὰς δύο, κλαίων συγχρόνως καὶ γελῶν.

— Σωθήκατε λοιπόν, σωθήκατε; ἐτραύλιζεν. Ὦ τί φοβερὲς ἑβδομάδες ἐπέρασα, ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ ἔμαθα τὸ ναυάγιον τῆς *Ὠβέρνης*! Ἐθυθίσθη, ἔγραφαν, αὐτανδρον! Κανεὶς δὲν ἐγλύτωσε! Φαίνεται ὅτι σεῖς εἶσθε οἱ μόνοι μὲ τοὺς συντρόφους σας,—πόσοι, μοῦ ἐτηλεγράφησες; δώδεκα; δεκατρεῖς;—ποῦ κατορθώσατε νὰ σωθῆτε... Ἀ, τὶ εὐτυχία... ἀκόμη δὲν μπορῶ νὰ τὴν πιστεύσω!...

Δίκαια συγχαρητήρια

Ἐνῷ ἐξηκολούθουν αὐταὶ αἱ διαχύσεις, ὁ ὑποπλοίαρχος Φερούλ καὶ οἱ ἀξιωματικοί του, ἀνελθόντες ἐπὶ τοῦ πλοίου, ἐχαιρέτων τὸν Πέτρον καὶ τῷ ἔλεγαν:

— Ἄχ, κύριε! εἶσθε στὴν *Ὠβέρνη*; εἴδατε νὰ χάνεται τὸ ὡραῖον μας ὑπερωκεάνειον; Εἴδατε νὰ πεθαίνῃ τὸν καλόν μας Δελάρζ, τὸν καλλίτερον πλοίαρχον τῆς Ἑταιρείας μας; Ὦ, διηγηθῆτέ μας τὸ τραγικὸν αὐτὸ τέλος, τὸ ἴδιον ἴσως ποῦ περιμένει καὶ μᾶς! Θὰ ντλήσωμεν δίδαγμα πολύτιμον. Ὑπηρετήσαμεν ὑπὸ τὸν πλοίαρχον Δελάρζ! Ἐκείνας τὰς στιγμὰς θὰ ἦτο θαυμάσιος!

— Θαυμάσιος! ὑπέροχος! ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος μὲ συγκίνησιν, ἡ ὁποία ἐγέμισε τὰ μάτια του δάκρυα. Ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω τὸ θέαμα ποῦ παρηκολούθησα στιγμὴν πρὸς στιγμήν, μὲ τὰ μικρὰ αὐτὰ κιάλια, ποῦ μοῦ ἐχάρισε ὁ ἴδιος, καὶ θὰ τὰ ἔχω ὡς ἐνθύμιον ἱερόν. Ἀλλὰ... ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς παρουσιάσω τὴν κυρίαν καὶ τὴν δεσποινίδα Ζολλιέ, συντρόφους μου στὸ ναυάγιο, καθὼς καὶ τὸν Καργκασσού, ἕνα ναύτην τῆς *Ὠβέρνης*. Οἱ ἄλλοι ἔχουν ὑπηρεσίαν καὶ θὰ ἔλθουν σὲ λίγο. Συνομιλήσατε μίαν στιγμὴν μαζί των, διότι τὸ καθῆκόν μου μὲ καλεῖ ἀλλοῦ. Θὰ ἐπιστρέψω ὅσον γρηγορώτερα εἰμπορέσω.

Πραγματικῶς, μία ἄλλη ἀτμάκατος εἶχε φθάσῃ καὶ μερικοὶ κύριοι, οἱ ὁποῖοι ἐφαίνοντο σημαντικὰ ὑποκείμενα, ἀνῆλθον εἰς τὸ πλοῖον.

— Ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλῶμεν πρὸς τὸν κόμητα Ριονσαί; ἠρώτησεν ὁ σημαντικώτερος τῶν νέων ἐπισκεπτῶν.

— Μάλιστα, κύριοι, ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος, ἀποκαλυπτόμενος μὲ τὴν ἀριστοκρατικήν του χάριν.

— Δόστε μου τὸ χέρι σας, νέε μου φίλε, ὑπέλαβεν ὁ ἐπισκέπτης. Εἶμαι ὁ κ. Δορσές, διευθυντὴς τοῦ οἴκου Ραβαὶ εἰς τὸ Βουένος-Ἄϋρες. Ἰδοὺ τὸ τηλεγράφημα ποῦ ἔλαβα ἀπὸ τὸ Μοντεβιδέον. Ἔρχομαι νὰ σᾶς εὐχαριστήσω.

Παρουσίασε τὸ τηλεγράφημα ἀνοικτόν· ὁ Πέτρος ἀνέγνωσε:

«Ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλῶμεν πρὸς τὸν κόμητα
(Ριονσαί; Σελ. 301 στ. γ'.)

«*Μιστράλ* ἀναχωρεῖ. Πλοίαρχος πληγωμένος. Πλοῖον κυβερᾷ κόμης Ριονσαί, νεαρώτατος, ναυαγὸς *Ὀβέρνης*. Κίνδυνος πιθανός.»

— Ἠθέλησα νὰ ἰδῶ μόνος μου, ὑπέλαβεν ὁ κ. Δορσέ. πῶς θὰ εἰσήρχετο εἰς τὸν λιμένα ὁ *Μιστράλ*, πῶς θὰ γυροβολοῦσε, πῶς θὰ ἐγίνοντο ὅλα. Ἐμεινὰ κατευχαριστημένος καὶ ἦλθα νὰ σᾶς σφίξω τὸ χέρι καὶ νὰ ἰδῶ τὸν πλοίαρχον Μπερτράν.

— Εἶμαι πολὺ εὐτυχής, κύριε, διὰ τὴν τιμὴν ποῦ μοῦ κάμνετε. Μετὰ τὴν κακὴν ὑποδοχὴν ποῦ μοῦ ἔκαμαν εἰς τὸ Μοντεβιδέον, ἐροβούμην καὶ διὰ τὴν ἰδικήν σας· ἀλλὰ τώρα ἡσύχασα.

— Πόσαι ἡμέραι εἶνε ἀφότου ἐπληγώθη ὁ πλοίαρος Μπερτράν;

— Δεκαοκτώ.

— Διάβολε! Καὶ ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα σεῖς μόνον ἐκυβερνήσατε τὸν *Μιστράλ*;

— Μάλιστα, κύριοι· πρέπει ὅμως νὰ σᾶς πῶ, ὅτι οἱ τρεῖς ναῦται τῆς *Ὀβέρνης* ἔχουν μεγάλην ἱκανότητα καὶ μ' ἐβοήθησαν τόσον, ὥστε ὅλη ἡ τιμὴ ἀνήκει εἰς αὐτούς.

— Εἶσθε μετριόφρων καὶ αὐτὸ μοῦ ἀρέσει. Ἀλλὰ ὁμιλεῖτε μόνον διὰ τοὺς ναύτας σας· καὶ ὁ ὑποπλοίαρχος τοῦ *Μιστράλ*; καὶ τὸ πλήρωμα;... τί ἔκαμαν αὐτοί;

— Ἐκτὸς πέντε ἀνδρῶν, ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀπέθαναν! ἐδήλωσε μὲ κάποιαν ἐπισημότητα ὁ Πέτρος.

— Ἀπέθαναν;! Τί δρᾶμα λοιπὸν συνέβη;

— Ἂν ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ μὲ συνοδεύσετε εἰς τὴν καμπίναν τοῦ πλοιάρχου, θὰ μάθετε ἀπὸ τὸ στόμα του καλλίτερα τὰ λυπηρὰ συμβάντα, ποῦ ὀλίγον ἔλειψε νὰ τοῦ στοιχίσουν τὴν ζωήν.

— Σᾶς ἀκολουθοῦμεν, ἀνυπόμονοι...

Αὐτὴν τὴν φορὰν ὁ ἴδιος ὁ Πέτρος ὡδήγησε τὸν κ. Δορσὲς καὶ τὸν σύντροφόν του εἰς τὸν θαλαμίσκον τοῦ κ. Μπερτράν, καταλυπημένου ποῦ δὲν ἠμποροῦσε νὰ κινηθῇ εἰς τοιαύτας στιγμάς.

— Ὁ κύριος Δορσές! ἀνέκραξε μόλις εἶδε τὸν ἐπισκέπτην του. Ὁ κύριος Δορσὲς αὐτοπροσώπως εἰς τὸ πλοῖόν μου! καὶ νὰ μὴν εἶμαι εἰς θέσιν νὰ τὸν περιποιηθῶ! Τί δυστυχία!

— Μὴν κινεῖσθε! τῷ εἶπε σιγὰ ὁ Πέτρος.

— Ἀλήθεια, μαλῶστέ με... ἀλλὰ εἶμαι τόσο συγκεκινημένος!... Ὁ κύριος Δορσὲς στὸ πλοῖό μου κ' ἐγὼ στὸ κρεβάτι!..

— Αὐτὸ σᾶς πείθει ὅτι ἐνδιαφέρομαι γιὰ σᾶς, ἀγαπητέ μου Μπερτράν, εἶπεν ὁ κ. Δορσές. Ἔμαθα ἀπὸ τὸ τηλεγράφημα τὴν κατάστασίν σας καὶ ἔτρεξα. Ἀλλ' ἀνυπομονῶ νὰ τὰ μάθω ὅλα. Διηγηθῆτέ μου τὸ ταξεῖδι σας καὶ τὸ δρᾶμα, τοῦ ὁποίου ὑπήρξατε θῦμα.

Ἐκάθησαν ὁ ἕνας εἰς τὴν πολυθρόναν καὶ ὁ ἄλλος εἰς τὸ διβάνι τῆς καμπίνας. Ὁ Πέτρος, μὲ τὸ καπέλλο εἰς τὸ χέρι, ὑπεκλίθη πρὸ τοῦ κυρίου Δορσές.

— Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ ὑπάγω ἐπάνω, εἶπε, διὰ νὰ ὁμιλήσω μίαν στιγμὴν μὲ τοὺς ἀξιωματικοὺς τῆς *Γαλλίας*, ποῦ ἦλθαν νὰ μάθουν τὰς λεπτομερείας τοῦ ναυαγίου μας;

— Μάλιστα, κύριε κόμη, πηγαίνετε. Θὰ προγευματίσωμεν εἰς τὸ πλοῖον, ὥστε ἔχομεν καιρὸν νὰ συνομιλήσωμεν.

— Πολὺ καλά, θὰ δώσω διαταγάς.

— Ὑπάρχουν τρόφιμα νωπὰ εἰς τὴν ἀτμάκατόν μας, ὅ,τι χρειάζεται. Προσκαλέσατε καὶ τοὺς φίλους σας, ἂν θέλετε. Θὰ εἶνε ὡραῖα.

«Σᾶς παρακαλῶ, εἶπεν ὁ Πέτρος, μὴ ἐξακολουθῆτε..»
(Σελ. 302, στ. γ')

— Θαυμάσια! εὐχαριστῶ!

Ὁ Πέτρος ὥρμησεν εἰς τὴν κλίμακα, ἔδωσε τὰς διαταγάς του εἰς τὸν ἀρχιμάγειρον καὶ ἐπανῆλθε πλησίον τοῦ ὑποπλοιάρχου Φερούλ, ὁ ὁποῖος συνωμίλει μὲ τὴν οἰκογένειαν Ζολλιέ.

— Ἤλθατε τελοσπάντων; τῷ εἶπε μόλις τὸν εἶδεν· ἐνομίσαμεν ὅτι δὲν θὰ σᾶς ξαναΐδοῦμε.

— Θὰ σᾶς εἶπαν, κύριοι, ὅτι ὁ πλοίαρχος Μπερτρὰν μ' ἐπίμησε διὰ τῆς ἐμπιστοσύνης του καὶ αὐτὸ μοῦ ἐδημιούργησε μεγάλα καθήκοντα...

— Ναί, ναί, τὰ ξεύρομεν ὅλα, καὶ μάλιστα περισσότερα ἀφ' ὅσα ἠμπορούσατε νὰ μᾶς πῆτε σεῖς, εἶπεν ὁ κ. Φερούλ μειδιῶν, διότι φαίνεται ὅτι δὲν σᾶς ἀρέσει νὰ καυχᾶσθε.

— Αὐτὸ εἶνε ἀληθές, καὶ χαίρω πολὺ διότι αἱ κυρίαι σᾶς διηγήθησαν τὰς περιπετείας μας κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου. Εὑρέτε, μάγαποῦν πολὺ καὶ λέγουν διὰ μένα πολλὰ πράγματα, ποῦ δὲν πρέπει νὰ τὰ πιστεύετε.

— Ὅσα ἠκούσαμεν, μᾶς κάμνουν νὰ ἔχωμεν διὰ σᾶς, κύριε Ριονσαί, τὴν μεγαλητέραν ἐκτίμησιν καὶ τὸν δικαιότερον θαυμασμόν. Σᾶς παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς κάμετε τὴν τιμὴν νὰ ἔλθετε εἰς τὴν *Γαλλίαν* καὶ νὰ συμμερισθῆτε ἓν τῶν γευμάτων μας, πρὶν ἀποβιβασθῆτε εἰς τὴν ξηράν, ἀφοῦ,—ἡ κυρία Ζολλιὲ μᾶς τὸ εἶπε,—δὲν θἀποβιβασθῆτε ἀμέσως.

— Δέχομαι εὐχαρίστως.

— Ὁ πλοίαρχός μας ἔρχεται αὔριον μὲ τοὺς διευθυντὰς τῆς Ἑταιρείας τῶν Μεσσαζερί. Θὰ εὐχαριστηθοῦν πολὺ νὰ σᾶς γνωρίσουν καὶ νὰ ὁμιλήσουν μαζί σας διὰ τὸ ναυάγιον. Εἰμπορεῖτε νὰ ἔλθετε αὔριον;

— Δὲν εἰμπορῶ νὰ σᾶς ἀπαντήσω, διότι δὲν εἰξεύρω ἂν θὰ εἶμαι αὔριον ἐλεύθερος. Ἀλλὰ ὑπάρχει τρόπος νὰ τὸ μάθετε γρήγορα. Εἰμπορεῖτε νὰ μείνετε μαζί μας εἰς τὸ πρόγευμα. Τὸ προσφέρει ὁ κ. Δορσὲς καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ σᾶς προσκαλέσω, καθὼς καὶ τὸν κ. Ζολλιέ.

— Ἄ, συγγνώμην! ἐλησμόνησα νὰ σᾶς παρουσιάσω! εἶπεν ἡ μητέρα τῆς Ἑλένης.

— Δὲν εἶνε ὥρα δι' ἐθιμοτυπίας, εἶπεν ὁ Πέτρος, πείνων τὴν χεῖρα πρὸς τὸν πατέρα τῆς φίλης του.

— Προπάντων μαζί σας, ποῦ ἐσώσατε ὅ,τι ἔχω προσφιλέστερον εἰς τὸν κόσμον, ἀνέκραξεν ὁ κ. Ζολλιὲ διαχυτικῶς. Ἡ σύζυγός μου καὶ ἡ κόρη μου μοῦ εἶπαν τί σᾶς ὀφείλω κοί...

— Σᾶς παρακαλῶ, μὴν ἐξακολουθῆτε! εἶπεν ὁ Πέτρος μὲ τὴν βαθεῖάν του φωνήν, θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ τραπεζίτου. Περισσότερα ὀφείλω ἐγὼ εἰς αὐτὰς τὰς κυρίας ἀφ' ὅσα μοῦ ὀφείλουν. Ἡ πιστή των φιλία, ὅταν ἐπεβιβάσθην ὑπὸ δυσμενεῖς ὅρους εἰς τὴν *Ὀβέρνην*, μοῦ ἔκαμαν ἕνα μεγάλο καλό, ποῦ ποτὲ δὲν θὰ τὸ λησμονήσω. Ἔπειτα τί φυσικώτερον παρὰ νὰ προστατεύσω τὰς δύο πολυτίμους μου φίλας, ποῦ τὰς ἀγαπῶ περισσότερον ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου;

— Νὰ θεωρήσετε τὸ σπίτι μας σὰν δικό σας, ὑπέλαβεν ὁ κ. Ζολλιέ, σφίγγων τὴν χεῖρα τοῦ νέου, καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ καταλύσετε ἀλλοῦ ὅταν θἀποβιβασθῆτε. Ἄ, εἰς αὐτὸ ἐπιμένω!

— Δέχομαι καὶ σᾶς εὐχαριστῶ. Δέχεσθε ὅλοι νὰ προγευματίσετε εἰς τὸ πλοῖον, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Μάλιστα, μάλιστα, ἀπεκρίθησαν ἐν χορῷ.

— Μπράβο!

Ὁ Καργκασσοὺ παρουσιάσθη μὲ τὸν σκοῦφον εἰς τὸ χέρι.

— Καπετάνιο μου, εἶπε, σᾶς ζητοῦν εἰς τὸ σαλόνι.

Οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς *Γαλλίας* ἐγελοῦσαν.

— Βλέπετε, εἶπεν εὐθύμως ὁ Πέτρος, δὲν μοῦ λείπουν οὔτε τίτλοι οὔτε τιμαί...

— Μὰ τὰ πήρατε μὲ τὸ σπαθί σας!

— Ὄχι, ἀπεκρίθη ὁ Καργκασσού, μὲ τὸ ρεβόλβερ του καὶ νὰ μὲ συμπαθᾶτε, κύριοι! Θὰ μᾶς ἔκατε ὅλους ἂν ἐκάναμε κίχ! Ἄ, τί παλληκάρι!...

Ὁ Πέτρος εἶχε τραπῆ εἰς φυγήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΗ'

ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΑΙ ΩΡΑΙ

Ὁ εὐγνώμων ἀσθενής.

Εἰς τὴν αἴθουσαν οἱ ὑπηρέται ἔστρωναν τὸ τραπέζι. Ἐννέα συνδαιτυμόνες! τί φασαρία!

Ὁ κ. Δορσὲς ἐκάλεσε τὸν Πέτρον εἰς τὴν καμπίναν τοῦ κ. Μπερτραν. Ἦτο ὄρθιος. Τοῦ ἔπιασε καὶ τὰ δύο χέρια, τὸν ἐκύτταξε μὲ μεγάλην συμπάθειαν καὶ τοῦ εἶπε μὲ τὴν γλυκυτέραν του φωνήν:

— Εἶσθε ἐκλεκτὴ φύσις, πλάσμα ἐξαιρετικόν. Εἶμαι εὐτυχὴς ποῦ σᾶς γνωρίζω καὶ σᾶς σφίγγω στὴν ἀγκαλιά μου σὰν παιδί μου. Ὁ πατέρας σας πρέπει νὰ εἶνε ὑπερήφανος γιὰ σᾶς!

— Ὁ πατέρας μου, κύριε, εἶνε ἄνθρωπος τόσον ὑπέροχος, ὥστε πρέπει νὰ κάμω πολλὰ διὰ νὰ φανῶ ἀντάξιός του.

— Σᾶς συγχαίρω διὰ τὰ αἰσθήματα σας. Καὶ ἤλθατε νὰ εὕρετε τὸν μαρκήσιον Ριονσαὶ εἰς τὸ Βουένος-Ἄυρες;

— Μάλιστα, κύριε.

— Εἶδα αὐτὸ τὸ ὄνομα εἰς τὸν *Ταχυδρόμον τῆς Πλάτας*, ἀλλὰ δὲν γνωρίζω τὸν ἄνδρα. Εἶνε πολὺς καιρὸς ποῦ δὲν ἐδιάβασα τίποτε δικό του. Τἀπιστήματά του εἶνε ἔξοχα. Πολὺ εὐχαρίστως θὰ κάμω τὴν γνωριμίαν του, διότι θὰ μείνετε εἰς τὸ σπίτι μου.

— Ἄ, κύριε, ὑποσχέθην νὰ μείνω εἰς τοῦ κ. Ζολλιέ.

— Τοῦ Ἀλεξάνδρου Ζολλιέ, τοῦ τραπεζίτου;

— Μάλιστα, κύριε.

— Λαμπρά! εἴμεθα φίλοι καὶ θὰ σᾶς μοιρασθοῦμε. Ἄς ὁμιλήσωμεν τώρα περὶ τοῦ φίλου μας Μπερτρὰν ποῦ καθὼς βλέπω, θὰ μείνῃ εἰς τὸ κρεβάτι ἀκόμη ἕνα μῆνα. Δὲν εἴσθε τῆς ἰδέας νὰ τὸν μεταφέρωμεν εἰς ἰδιαίτερον θάλαμον τοῦ Γαλλικοῦ Νοσοκομείου; Πληρώνω, ἐννοεῖται, ὅλα τὰ ἔξοδα. Θὰ στείλω ἐδῶ τὸ ἀπαιτούμενον προσωπικὸν διὰ τὴν ἐκφόρτωσιν, ὥστε νὰ εἶσθε ἐλεύθερος ἀπὸ τώρα. Εἰς τὴν ξηράν, θὰ εἰμπορέσετε νὰ παρακολουθήσετε τὴν θεραπείαν τοῦ φίλου σας. Τί λέτε;

— Σεῖς, πλοίαρχε; ἠρώτησεν ὁ Πέτρος.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΤΕΡΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΠΙΣΤΡΕΦΩ ἀπὸ τὸ θέατρον Κυβέλης, ὅπου μὲ εἶχαν προσκαλέσει εἰς μίαν ἀπογευματινὴν μοναδικήν. Ὅλη σχεδὸν ἡ πλατεῖα γεμάτη παιδιά. Οἱ ἠθοποιοὶ παιδιά. Οἱ συγγραφεῖς... παιδιά! Ἐπαίχθη ἕνα τρίπρακτον ἐθνικὸν δρᾶμα τοῦ δεκαετοῦς κυρίου Γεωργίου Παππᾶ καὶ μία μονόπρακτος κωμῳδία τοῦ ἑπταετοῦς κυρίου Ἀλεξάνδρου, τοῦ υἱοῦ τῆς Κυβέλης. Καὶ εἰς τὰ δύο ἔργα ἔπαιξαν οἱ συγγραφεῖς οἱ ἴδιοι, βοηθούμενοι ἀπὸ ἄλλα καλὰ παιδάκια τῆς αὐτῆς σχεδὸν ἡλικίας. Εἰς τὰ διαλείμματα ἔγειναν καὶ μερικαὶ ἀπαγγελίαι ποιημάτων, (περίτταί, διότι αὐτὰ ἦσαν γραμμένα ἀπὸ μεγάλους). Εἰς τὸ τέλος προσεφέρθησαν εἰς τοὺς συγγραφεῖς-ἠθοποιοὺς μπουμπονιέρες. Καὶ οἱ θεαταὶ ἔφυγαν κατευχαριστημένοι.

Εἶνε ἀνάγκη τώρα νὰ σᾶς εἴπω, ὅτι οἱ ὀλίγοι μεγάλοι ποῦ παρευρέθησαν εἰς αὐτὴν τὴν παράστασιν διεσκέδασαν περισσότερον καὶ ἀπὸ τὰ παιδιά; Τί καταλαβαίνουν τὰ παιδιὰ ἀπὸ ἔργα παιδιῶν! Αὐτὰ οἱ μεγάλοι προπάντων τὰ γουστάρουν. Ἐγὼ τοὐλάχιστον δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὸ τρίπρακτον ἐθνικὸν δρᾶμα τοῦ μικροῦ Γεώργου «Ἡ ἅλωσις τοῦ Μεσολογγίου». Αἱ τρεῖς πράξεις ποῦ ἄκουτε, μὴ σᾶς τρομάζουν. Ἦσαν πολὺ συντομώτεραι ἀπὸ τὰ διαλείμματα. Εἰς τὴν πρώτην παρουσιάζεται ἕνας Τοῦρκος. «Παλητότουρκε!» τοῦ φωνάζει ὁ Ἕλλην καπετάνιος, τοῦ δείνει μιὰ κουμπουργιά, καὶ πάρ' τον κάτω. Αὐλαία. Εἰς τὴν δευτέραν, ὁ Καραϊσκάκης, ὁ ὁποῖος εἶνε ἄρρωστος, πρότείνει εἰς τὸν Μακρῆν νὰ ὑπάγῃ μὲ δύο χιλιάδες παλληκάρια νὰ βοηθήσῃ τοὺς Μεσολογγίτας.

— Δέχεσαι;

— Ἀκοῦς ἐκεῖ ποῦ δὲν δέχομαι!

Τοῦ δίδει τὸ γιαταγάνι του, μεγαλείτερο ἀπ' αὐτὸν τὸν ἴδιον, τὸ ἄλογό του, τὴν εὐχήν του καὶ ἡ αὐλαία πίπτει. Εἰς τὴν τρίτην πρᾶξιν, μπάμ! μπούμ! Ἡ ἅλωσις τοῦ Μεσολογγίου... εἰς τὰ παρασκήνια. Κάτι λέγουν μὲ πολὺ θάρρος καὶ οἱ μικροὶ φουστανελλοφόροι ποῦ εἶνε εἰς τὴν σκηνήν, ἀλλὰ δὲν ἀκούονται ἀπὸ τοὺς πυροβολισμούς. Καὶ τὸ δρᾶμα τελειώνει.

Ἀκόμη συντομωτέρα εἶνε ἡ κωμῳδία «Ὁ Συνταγματάρχης». Μία γρηᾶ κυρία—ἑπτὰ ἐτῶν,—εἰσέρχεται εἰς τὸ σπίτι τρομαγμένη διότι τὴν κυνηγοῦν ἄνδρες. «Μὲ κρύβετε;» ἐρωτᾷ τὸν Συνταγματάρχην. «Μάλιστα!» Ἔρχεται ὕστερα ἕνας ἄλλος. Μπατσίζονται, ὁμιλοῦν διὰ μονομαχίαν καὶ ἔπειτα γίνεται γάμος. Κάποιος θὰ πάρῃ τὴν κόρην τῆς γρηᾶς.

— Εἶνε εὔμορφη; ἐρωτᾷ.

— Μὰ δὲ βλέπεις τὴ μητέρα της; τοῦ ἀπαντοῦν. Καὶ αὐλαία.

Αὐτὰ τὰ παιδικὰ κομμάτια ἔχουν, βλέπετε τὴν μεγαλειτέραν ἀρετήν: Τὴν συντομίαν. Τελειώνουν σχεδὸν πρὶν ἀρχίσουν. Καὶ γελᾶτε, ὦ, πῶς γελᾶτε! Καὶ εἰς τὸ δρᾶμα καὶ εἰς τὴν κωμῳδίαν τὰ γέλια ἦταν τὰ ἴδια. Δι' αὐτὸ οἱ θεαταὶ ἔφυγαν τόσον εὐχαριστημένοι. Καὶ ὅταν οἱ θεαταὶ φεύγουν εὐχαριστημένοι, εἶνε ἐπιτυχία, θρίαμβος. Ἡ παράστασις ἀξίζει καὶ πρέπει νὰ ἐπαναληφθῇ. Καὶ αὐτό, ὡς μανθάνω, θὰ γίνῃ τὴν ἐρχομένην Κυριακήν, μὲ εἴσοδον, χάριν κάποιου φιλανθρωπικοῦ σκοποῦ.

Εὖγε εἰς τὰ καλὰ καὶ συμπαθητικὰ παιδάκια! Εἶνε καιρὸς νὰφίσωμεν τάστεῖα καὶ νὰ τὰ ἐπαινέσωμεν σοβαρώτατα διὰ τὸ εὔμορφον καὶ χρήσιμον παιγνίδι των. Καὶ αὐτὰ ποῦ γράφουν, καὶ αὐτὰ ποῦ παίζουν. Διασκεδάζουν τὰ ἴδια, διασκεδάζουν τοὺς φίλους των, καὶ συγχρόνως κάμνουν μίαν εὐεργεσίαν, μίαν καλὴν πρᾶξιν. Μακάρι νὰ τὰ ἐμιμοῦντο ὅσα παιδάκια εἰμποροῦν. Ἔπειτα, ποιος ξέρει; Μετὰ δέκα χρόνια, ὁ μικρὸς αὐτὸς Ἀλέκος δὲν εἰμπορεῖ νὰ γράψῃ ἕξαφνα μίαν κωμῳδίαν, ἀξίαν νὰ τὴν παίξῃ ἡ ἴδια ἡ μητέρα του; Καὶ φαντασθῆτε τότε τὸ καμάρι τῆς Κυβέλης: νὰ παίζῃ ἔργον τοῦ γιοῦ της!

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ ΚΑΙ ΑΡΑΧΝΗ

Ντυμένη στὰ μεταξωτὰ
Λέει ἡ Πεταλουδα στὴν Ἀράχνη:
—Τόσα ἔχεις πόδια χνουδωτά,
Πανὶ ποῦ ὑφαίνουνε, σὰν ἄχνη,
Καὶ τοῦ κορμιοῦ σου τὴν ἀσχήμια,
Νὰ δέρνῃ ἀφίνεις τόση γύμνια;
Κάλλιο εἶχα νὰ ἤμουνα σκουλήκι,
Παρὰ ἕνα τέτοιο ρεζιλίκι!..

ΧΟΙΡΟΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΑΚΙ

—Τόσο ἀκάθαρτο εἶσαι ζῶ',
Ποῦ μὲ σὲ στιγμὴ δὲ ζῶ,
Καὶ στιγμὴ δὲ σὲ ζυγόνω...
«—Κι' ὅμως, φίλε μου, ὅν δὲν εἶχες
Τὶς γαλιστερές μου τρίχες, (*)
Καθαρὸς δὲ θἔρχουν... Μόνο
Μὲ ρουγάκια σκονισμένα,
Λίγο θἄμοιαζες... ἐμένα!»

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

(*) Γνωστό, πῶς μὲ τὶς τρίχες τοῦ χοίρου γίνονται ἡ καλύτερες βοῦρτσες. — Γ. Π.

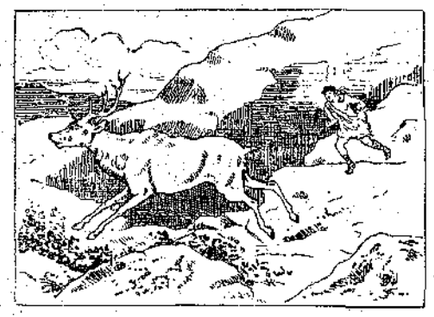

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. *(Συνέχεια)*

3. Ἡ χρυσόκερος ἔλαφος.

Ὁ ἄθλος, τὸν ὁποῖον ὁ βασιλεὺς Εὐρυσθεὺς ἐπέβαλεν ὕστερα στὸν Ἡρακλῆ, δὲν ἦταν μὲν τόσον φοβερός, ἀλλὰ μακρὸς καὶ κοπιαστικὸς καὶ ἀπαιτοῦσεν ὑπομονὴν ἀνεξάντλητον, διότι ἔπρεπε νὰ πιάσῃ καὶ νὰ φέρῃ ζωντανὴν κι' ἀπείραχτην τὴν χρυσόκερον ἔλαφον, τὴν Κερυνύνη. Πρὸ πολλοῦ ἦτον γνωστὸν εἰς ὅλον τὸν τόπον τὸ ἀλλόκοτον καὶ ὡραῖον αὐτὸ πλάσμα μὲ τὰ χάλκινα πόδια, μὲ τὰ χρυσᾶ κέρατα, τὸ γοργὸ σὰν τὸν ἄνεμον.

Ἐπὶ ἓν ἔτος ὁλόκληρον ὁ Ἡρακλῆς κατεδίωξε τὴν ἔλαφον. Πολλὲς φορὲς τὴν ἔβλεπεν ἀπὸ μακρυά, ἀλλὰ ποτὲ δὲν κατόρθωνε νὰ τὴν φτάσῃ. Οἱ μῆνες ἐπερνοῦσαν κ' ἐκείνη τοῦ ἐξέφευγε σὰν φάντασμα. Ἐπὶ τέλους ὁ Ἡρακλῆς ἔσπρωξε μίαν παγίδα μέσα στὴν ὁποίαν ἡ ἔλαφος ἠμποροῦσε νὰ πιασθῇ χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε.

Τότε τὴν κατεδίωξε σ' ὅλο τὸ βουνὸ γιὰ νὰ τὴν φέρῃ πρὸς τὴν παγίδα. Πρὸς μεγάλην του χαρὰν ἐκείνη ἔπεσε τέλος 'ς αὐτὴν κ' ἐπιάσθη. Ὁ Ἡρακλῆς τῆς ἔδεσε καλὰ τὰ πόδια μὲ μαλακὰ σχοινιά, ὥστε νὰ μὴ πληγωθῇ, τὴν ἀφορτώθη στὸν ὦμον καὶ τὴν ἐπῆγε σώαν καὶ ἀβλαβῆ στὸν Εὐρυσθέα.

4. Ὁ Ἐρυμάνθιος κάπρος.

Ἐνθουσιασθεὶς ποῦ εἶχε στὴν κατοχήν του τὴν περίφημον ἔλαφον, ὁ Εὐρυσθεὺς ἀνέθεσε στὸν Ἡρακλῆ νὰ κάνῃ κάτι ἀνάλογον, ἀλλὰ πιὸ δύσκολο ἀκόμη: δηλαδὴ νὰ πιάσῃ καὶ νὰ τοῦ φέρῃ ζωντανὸν ἕνα ἀγριογούρουνο ποῦ ἐρήμαζε τοὺς κάμπους καὶ τὰ περιβόλια γύρω σὲ μιὰ πόλιν λεγομένην Ἐρύμανθος, κ' εὑρισκομένην μέσα στὰ βουνὰ τῆς μέσης Ἑλλάδος.

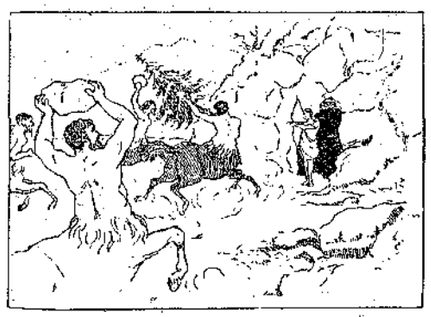

Οἱ ποιμένες ποῦ ἔζοῦσαν 'ς αὐτὰ τὰ βουνὰ μὲ τὰ κοπάδια τους, κοιμώμενοι στὸ ὕπαιθρο ἀπάνω σὲ χονδρὲς βελέντιζες, ὅπως καὶ σήμερα ἀκόμη, πολλὲς φορὲς ἐπεχείρησαν νὰ σκοτώσουν αὐτὸ τὸ θηρίον, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσαν· πάντα ἐγύριζαν καταπληγωμένοι ἀπὸ τοὺς χαυλιόδοντας τοῦ κάπρου.

Ἀφοῦ ἔκαμε πολλῶν ἡμερῶν δρόμο χωρὶς νὰ εὕρῃ οὔτε ἕνα μονοπάτι, ἀνάμεσα στ' ἄγρια βουνὰ τῆς Ἀρκαδίας καὶ τῆς Τίρυνθος, στὸ δρόμο του ὁ Ἡρακλῆς ἐπέρασε κοντὰ ἀπὸ μιὰ σπηλιὰ μέσα στὴν ὁποίαν ἐζοῦσαν πολλοὶ Κένταυροι. Ὅπως ἐνθυμεῖσθε, ὁ Ἡρακλῆς εἶχεν ἀνατραφῇ ἀπὸ ἕνα γέρο Κένταυρο καὶ δὲν τοὺς ἐφοβεῖτο καθόλου. Ἐμβῆκε λοιπὸν στὴ σπηλιὰ καὶ ἐζήτησε φιλοξενίαν. Σχεδὸν ὅλοι οἱ Κένταυροι ἐβγῆκαν, ἀλλὰ ἕνας ἀπ' αὐτούς, ὁ Φῶλος, τὸν ἐδέχθη μὲ καλωσύνην καὶ τοῦ ἐπέτρεψε νὰ περάσῃ τὴν νύκτα μέσα στὴ σπηλιά.

Ὁ Ἡρακλῆς ἐπεινοῦσε κ' ἐδιψοῦσε. Κυττάζων τριγύρω του εἶδεν, ἕνα βαρέλι στὸ βάθος τῆς σπηλιᾶς καὶ μὲ τὸ βλέμμα ἐρωτᾶ τὸν Φῶλον ἂν ἠμπορῇ νὰ τοῦ δώσῃ ὀλίγο κρασί.

—Ναί, ἔχομε ἐδῶ κρασί, τοῦ λέγει ὁ Φῶλος, ὁ ὁποῖος εἶχε ἰδῇ τὸ βλέμμα τοῦ Ἡρακλῆ. Μᾶς τῶχει δώσει ὁ θεὸς τῶν ἀμπέλων, ὁ Διόνυσος, τὸν ὁποῖον ἄλλοι ὀνομάζουν Βάκχον, καὶ γιὰ μᾶς τοὺς Κενταύρους εἶνε ροδόσταγμα. Δὲν ἠμπορῶ ὅμως νὰ σοῦ δώσω. Ποτὲ δὲν τὸ ἄνοιξε κανείς, οὔτε τολμῶ νὰ τὸ τρυπήσω, γιατὶ ἂν τὸ μυρισθοῦν οἱ ἄλλοι Κένταυροι, θὰ γυρίσουν πίσω καὶ θὰ μὲ σκοτώσουν ἀμέσως.

Ὁ Ἡρακλῆς ἐθύμωσε· δὲν τὸν ἔμελε καθόλου τί θὰ ἐγίνετο ὁ καλὸς ὁ Φῶλος ποῦ τὸν εἶχε φιλοξενήσει. Ὅπως ἐσυνείθιζε πάντοτε, ἂν καὶ μετανοοῦσε κατόπιν, ἤθελε καὶ καλὰ νὰ κάνῃ τοῦ κεφαλιοῦ του. Χωρὶς ν' ἀκούσῃ τὰς παρακλήσεις τοῦ Κενταύρου, ἁρπάζει μιὰ μεγάλη πέτρα, ξεπατώνει τὸ βαρέλι καὶ πίνει ὅσο ἤθελε.

Μετ' ὀλίγον ἀκούεται ἀπὸ μακρυὰ ποδοβολητὸ ἀλόγων. Τὸ λαγγάδι ἐγέμισε ὀπὸ ἕνα πυκνὸ σύννεφο σκόνης καὶ ἡ βοὴ ὅλο κ' ἔφθανε. Σὲ λίγες στιγμὲς ὅλοι οἱ Κένταυροι εἰσέβαλαν στὴ σπηλιά. Καθὼς εἶδαν τὸ βαρέλι χυμένο κατὰ γῆς, καὶ 'κεῖ ἐμπρός τους τὸν ἀχάριστο γίγαντα, τὸν αὐθάδη κλέφτη, ὁ ὁποῖος ἐπλήρωσε μὲ κλεψιὰν τὴν φιλοξενίαν τους, οἱ Κένταυροι ἔγειναν ἔξω φρενῶν.

Βγαίνουν μὲ ὁρμὴν ἀπὸ τὴ σπηλιά, ἁρπάζουν χονδροὺς βράχους, ξεριζώνουν πεῦκα καὶ ξαναγυρίζουν σὰν λαΐλαψ νὰ ἐξοντώσουν τὸν κλέφτην.

Ὁ Ἡρακλῆς ἁρπάζει τὸ τόξον του καὶ τὰ βέλη του καὶ τοὺς περιμένει μὲ θάρρος στὴν εἴσοδο τῆς σπηλιᾶς. Ἔρριψε τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο ὅλα τὰ βέλη του, τὰ ὁποῖα εἶχε βουτήξει εἰς τὸ αἷμα τῆς Ὕδρας, καὶ ἔπειτα κομμένα δαυλιὰ ποῦ ἅρπαξε ἀπὸ τὴ φωτιά.

Πολλοὶ Κένταυροι ἐφονεύθησαν, οἱ ἄλλοι ἐτράπησαν εἰς φυγήν. Μόνον ὁ Φῶλος εἶχε μείνει στὴν σπηλιάν· ἀπὸ περιέργειαν, ἐνῷ ὁ Ἡρακλῆς κατεδίωκε τοὺς Κεντούρους, αὐτὸς ἐπῆρε ἀπὸ χάμω ἓν ἀπὸ τὰ δηλητηριασμένα βέλη. Δυστυχῶς δὲν ἐπροφυλάχθη, ἀλλὰ τοῦ ἔπεσεν ἀπὸ τὰ χέρια μὲ τὴν μύτην κάτω

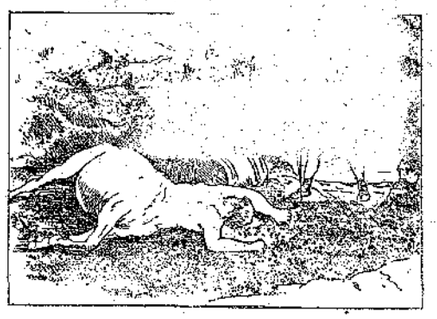

καὶ τὸν ἐπλήγωσεν εἰς τὴν μιὰ ἀπὸ τὰς τέσσαρας ὁπλάς του. Τὸ βέλος ἐτρύπησε τὸ κρέας καὶ ὁ καλὸς Φῶλος ἀπέθανε.

Ὅταν ὁ Ἡρακλῆς ἐπέστρεψε καὶ τὸν εὗρῆκε πεθαμένον, μετενόησε πικρὰ δι' ὅ,τι ἔκαμε· ἄλλ' ὅπως πάντοτε, πολὺ ἀργὰ πλέον. Τὸ μόνον ποῦ ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ ἀκόμη, ἦτον νὰ σχηματίσῃ ἕνα σωρὸν ξύλων, νὰ τοποθετήσῃ ἐπάνω 'ς αὐτὸν τὸ πτῶμα τοῦ Κενταύρου καὶ νὰ τὸ κάμῃ στάκτη. Τὸ ἄλλο πρωὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

Ὅταν ἔφθασε στὴν Ἐρύμανθον, ὁ Ἡρακλῆς ἐπῆγε κατ' εὐθείαν στὴ φωλιὰ τοῦ κάπρου· ἄλλ' αὐτὸς ἐφεύγει καὶ ἀντὶ νὰ ὁρμήσῃ ἐναντίον του καὶ νὰ ζητήσῃ νὰ τὸν πληγώσῃ μὲ τοὺς χαυλιόδοντάς του, γυρίζει καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια.

Ὁ Ἡρακλῆς τὸν κατεδίωξε πολλὴν ὥραν ἀπάνω στὰ βουνά. Ὅταν ἔφθασε στὰ ὅρια τῶν χιόνων, ὁ κάπρος ὥρμησε πρὸς αὐτά. Ὁ Ἡρακλῆς τὸν ἠκολούθησεν. Ἐπὶ τέλους τὸ ζῶον ἔπεσε 'ς ἕναν κρημνὸν κι' ἐσαβανώθη μέσα στὰ χιόνια. Ὅσο περισσότερο ἀγωνίζετο νὰ σωθῇ, τόσο ἐβυθίζετο. Βλέπων ὅτι δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ τοῦ ξεφύγῃ, ὁ Ἡρακλῆς ἐξετύλιξε ἕνα μακρὺ σχοινὶ ποῦ τὸ εἶχε τυλιγμένο γύρω στὸ σῶμα του, ἔκαμε μιὰ θηλειὰ καὶ τὴν ἔρριξεν ἐπιδεξίως γύρω στὰ πόδια τοῦ κάπρου, ἔπειτα τὴν ἔσφιξε καὶ ἄρχισε νὰ τραβᾷ ἐπάνω τὸ ζῶον. Ὁ κάπρος εἶχεν ἐξαντληθῇ· μ' ὅλα τὰ μουγγρίσματά του τοῦ ἔδεσε γερὰ τὰ πόδια. τὸν ἐφορτώθη στοὺς ὤμους του καὶ ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὰ ἴδια βουνὰ καὶ τοὺς ἰδίους κάμπους στὸ Ἄργος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

5. Ἡ κόπρος τοῦ Αὐγείου.

Ὁ Αὐγείας, βασιλεὺς τῆς Ἤλιδος, εἶχε τρεῖς χιλιάδες κεφάλια ζῶα στοὺς σταύλους του, καὶ αὐτοὶ οἱ σταῦλοι τοῦ εἶχαν τριάντα χρόνια νὰ καθαρισθοῦν. Ἡ κοπριὰ εἶχε συσσωρευθῇ τόσο πολύ, ὥστε τὰ κτίρια ὀχεδὸν ἐξηφανίζοντο ἀντελῶς, τὰ δὲ βωδία δὲν ἠμποροῦσαν πλέον οὔτε νὰ ἔμβουν οὔτε νὰ ἐξέλθουν.

Ἕνας στρατὸς ὁλόκληρος, ἐργαζόμενος ὁλόκληρον ἔτος, μόλις θὰ ἠμποροῦσε νὰ καθαρίσῃ τὸν τόπον, καὶ αὐτὴν τὴν ἐργασίαν τὴν ἀνέθεσεν ὁ Εὐρυσθεὺς στὸν Ἡρακλῆ.

Ἔπρεπε νὰ κάμῃ τοὺς σταύλους τόσο καθαροὺς ὥς νὰ ἦσαν καινούργιοι, καὶ γιὰ νὰ τὸ κατορθώσῃ αὐτὸ δὲν τοῦ ἐδίδετο διορία παρὰ μόνον μιὰ ἡμέρα.

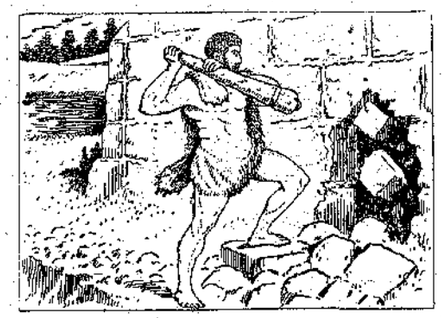

Μόλις ὁ Ἡρακλῆς ἔφθασε στὴν Ἤλιδα, ὁ βασιλεὺς Αὐγείας τὸν ὡδήγησε νὰ ἴδῃ τοὺς σταύλους, καὶ τοῦ εἶπεν ὅτι θὰ τοῦ δώσῃ ὡς ἀνταμοιβὴν τριακόσια κεφάλια ζῶα, ἂν θὰ ἠμποροῦσε νὰ καθαρίσῃ τὸν τόπον εἰς μίαν μόνην ἡμέραν.

Ὁ Ἡρακλῆς ἔκαμε μὲ προσοχὴν τὸν γύρον τῶν κτιρίων, τῶν εὑρισκομένων κυκλικῶς γύρω εἰς μίαν αὐλὴν ἀγροκηπίου, μέσα εἰς ἕνα ὑψηλὸν τεῖχος.

Παρετήρησεν, ὅτι ὑπῆρχεν ἐκεῖ κοντὰ ἕνας ποταμός, ὁ Ἀλφειός, κι' ἀπεφάσισε νὰ στρέψῃ διαμέσου τῶν σταύλων τὸ ρεῦμα του. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ νερὸ θὰ παρέσυρε τὰς ἀκαθαρσίας. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρόν, ἄρχισεν ἀμέσως νὰ ἐκτελῇ καὶ αὐτὸν τὸν ἄθλον.

Ἔσκαψε πρῶτα ἕνα χάνδακα στενὸν ἀλλὰ βαθύν, ἀπὸ τὸν ποταμὸν ἕως τὸ τεῖχος· καὶ ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ ἐλθῇ τὸ νερὸ προτοῦ τελειώσῃ τὰς προετοιμασίας του, ἔφραξε τὸν χάνδακα μὲ ἕνα σωρὸν λίθους.

Ἔπειτα, ἄρχισε νὰ κτυπᾷ τὸ τεῖχος, εἰς τὸ ὁποῖον ἔκαμεν ἕνα ρῆγμα πελώριον ποῦ συνεκοινώνει μὲ τὸν χάνδακα. Εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῶν σταύλων, ἔκαμε καὶ δεύτερον ρῆγμα στὸ τεῖχος καὶ ἔσκαψε νέον χανδάκι πιὸ μεγάλο ἀπὸ τὸ πρῶτο, τὸ ὁποῖον ἕνωσε μὲ τὸν ποταμὸν ὀλίγο πιὸ κάτω.

Ὅταν ὅλα ἑτοιμάσθηκαν, ἐπέστρεψε στὸ πρῶτο χαντάκι καὶ ἐχάλασε μὲ τὴν τσάπα τὸν φραγμὸ ποῦ εἶχε κάμει. Τὸ νερὸ ἐπῆδησε μέσα στὸ χαντάκι καὶ τὸ ρεῦμα ὥρμησε παρασύρον ὅ,τι εὗρισκεν ἐμπρός του.

Ἀπὸ τὸ ρῆγμα τοῦ τείχους ὁ χείμαρρος ἐχύθη μέσα στοὺς σταύλους. Ὁ Ἡρακλῆς ἔτριξε στὸ ἄλλο τεῖχος καὶ πρὸς μεγάλην του χαρὰν παρετήρησεν, ὅτι τὸ ὁρμητικὸ νερὸ εἶχε διασχίσει τὸ κτίριον πέρα – πέρα καὶ ἐγύνετο ἀπ' ἐκεῖ πολὺ πιὸ ἀκάθαρτο ἀπὸ ὅ,τι ἦτον ὅταν ἐμπῆκε.

Τότε ὁ Ἡρακλῆς ἐκάθησε καὶ ὅλο τὸ ἀπόγευμα ἔμεινεν ἐκεῖ, κυττάζων τὸ ρεῦμα, τὸ ὁποῖον χωρὶς νὰ σταματαῖ, παρέσυρε μεγάλους σωροὺς κοπριᾶς.

Ὅταν ὁ ἥλιος ἐκόντευε νὰ δύσῃ, ὁ Ἡρακλῆς παρετήρησεν ὅτι τὸ νερὸ ἔτρεχε πλέον καθαρό. Τότε ἐσηκώθη κι' ἔτρεξε στὴ θύρα τοῦ σταύλου. Τί θέαμα εὐχάριστον! Οἱ σταῦλοι, εἶχαν μίαν καθαριότητα τελείαν, σὰν νὰ τοὺς εἶχαν κάμει μόλις πρὸ ὀλίγου.

Ὁ Ἡρακλῆς ἄρχισε τότε γρήγορα-γρήγορα νὰ γεμίζῃ πάλι τὰ χαντάκια μὲ τὸ χῶμα ποῦ εἶχε σηκώσει τὸ πρωί, καὶ ἐπανέφερε τὸ ποτάμι στὴν κοίτη του.

Ὅταν ἐτελείωσεν, εἶχε πιὰ νυκτώσει. Ἐπερίμενε λοιπὸν νὰ ξημερώσῃ ἡ ἄλλη μέρα γιὰ νὰ παρουσιασθῇ στὸν βασιλέα Αὐγείαν καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν ἀμοιβὴν ποῦ τοῦ ὑπεσχέθη: τριακόσια κεφάλια ζῶα. Πρὸς μεγάλην του δμως ἀγανάκτησιν, ὁ βασιλεὺς προσεπάθησε νὰ τοῦ τὰ ξεφύγῃ. Ἰσχυρίσθη ὅτι τοὺς σταύλους του δὲν τοὺς ἐκαθάρισεν αὐτὸς ἀλλὰ τὸ ποτάμι. Ὁ Ἡρακλῆς ἐπέμεινεν, ὅτι καὶ ὅμως αὐτὸς ἐπέφερε τὸν καθαρισμὸν τους, καὶ ὅτι δὲν τὸν ἐνδιέφερε τὸν βασιλέα μὲ τί μέσον τὸ εἶχε καταφέρει αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Καὶ τοῦ προσέθεσε:

(Ἕπεται συνέχεια) **ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ**

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

[Τὸ βραβευθὲν Διήγημα τοῦ 190οῦ Διαγωνισμοῦ]. (*)

Λάμπει ὁ ἥλιος ἐπάνω στὸ γυαλὶ τοῦ παραθύρου μου, μὰ ἕνα μαῦρο νέφος, μεγάλο, πλατύ, σκεπάζει τὸν ὁρίζοντα πρὸς τὸ Βορριᾶ καὶ ὁλοένα κοντεύει. Σὲ λίγο ἡ ἡμέρα θὰ γίνῃ σὰν αὐγὴ πρὶν φέξῃ. Δὲν πάω ἔξω.

«Σοῦ δίνει μιὰ ὀμβρέλλα.»

Θὰ καθήσω στὸ παράθυρό μου νὰ ἰδῶ τὲς βροχιὲς ποῦ θὰ πέφτουν σὰν βόλια μέσ' στὴ θάλασσα τὴν ἡσυχη.

Ἀλήθεια τί ἡσυχη εἶνε ἡ θάλασσα!

Νά, ἀρχίζουν οἱ πρῶτες τρύπες στὸ νερό... τί ἀστεῖο!.... Δὲν πάω ἔξω.

Μπᾶ! ἡ φωτογραφία τοῦ Νέλλου ἔπεσε κάτω ἀπ' τὴ θέσι της.

Καὶ σύ, μικρή μου, βλέπω εἶσαι ἄτυχη ὅταν ὁ οὐρανὸς εἶνε μαῦρος, ὅπως τὸ πρωτότυπό σου.

Τί χάσκεις;

Θυμᾶσαι, νεανία, τί ἔπαθες μιὰ φορὰ ποῦ ἤσουν μικρός;

Δὲν ξέρω ἂν πήγαινες ἢ ἂν ἤρχεσο ἀπ' τὸ νηπιαγωγεῖο. Μὰ φρονῶ πῶς θὰ ἤρχεσο, γιατὶ τὰ νέφη ἦταν τόσα πολλὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη καὶ οἱ πρῶτες ρανίδες τῆς βροχῆς ἔδιναν τόσες ὑποσχέσεις πληθύνσεως, ὥστε ἂν ἦτανε νὰ ἔφευγες ἀπ' τὸ σπίτι, ἡ μαμμά σου δὲ θὰ σάφινε. Ὥστε ἤρχεσο ἀπ' τὸ νηπιαγωγεῖο. Σοῦ δίνει λοιπὸν ἡ παιδονόμος μιὰ ὀμπρέλλα ποῦ ἔφτανε ἀκριβῶς ὡς τὸ μέτωπό σου, καὶ σὲ καλονυκτίζει μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ τὴν προσέχῃς.

«Ἀρχίζει νὰ δυναμώνῃ.»

Ἡ βροχή, στὴν ἀρχὴ εἰρωνικὴ λίγο, σ' ἄφησε νὰ περπατήσῃς ποζάτος κάτω ἀπὸ τὴν ὀμπρέλλα.

«Μὰ ἔξαφνα 6666 ..»

Ἀγάλι-ἀγάλι δμως ἀρχίζει νὰ δυναμώνῃ, καὶ σὲ κάνει νὰ πάρῃς καὶ μὲ τὰ δυό σου χέρια τὴν κινητή σου στέγη.

Μὰ ἔξαφνα, δέδ, δέδδ, κραυγὲς φρικτὲς ἀνέμων, βροντές, νεροποντή, ἀνεμοστρόβιλοι, πάρ' τὸ καπέλλο τοῦ Νέλλου πάνω. Κάνει ὁ φτωχὸς νὰ τ'ἁρπάξῃ, χάνει τὴν ἰσορροπία, πάρ' τονε τὸ Νέλλο κάτω.

Μὰ τὴν ἴδια τὴ στιγμή, τὸ καπέλλο σου, πεστὸ σὲ σένα, ἔπεσε εἰς τὸ πλαϊ σου. Τὸ παίρνεις, περισυλλέγεσαι κ' ἑτοιμάζεσαι νὰ πάρῃς δρόμο πάλι, ὅταν παρατηρεῖς τὴν ὀμβρέλλα σου ἀνεμοστρεμμένη. Δὲν τὴν πετᾷς δμως. Γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ δὲν βάζεις οὐδὲ τὸ σκουφάκι στὸ κεφάλι σου, ἀλλὰ τὸ κρατεῖς δυνατὰ στὸ χέρι καὶ βαδίζεις πρὸς τὸ σπίτι μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό, τὸ βῆμα ἀργὸ καὶ τὴν ψυχὴ ποιὸς ξέρει σὲ τί σκέψεις βυθισμένη. Στὸ τέλος τοῦ δράματος, ὑπῆρξες ἀστειότατος ποῦ γιὰ νὰ μὴ ἀντικρύσῃς τὰ μάτια τῆς καλῆς σου μαμμᾶς, τὰ θυμωμένα κατὰ τὴν ὑποθεσί σου, τοὺς ἐπρότεινες τὴν ἀνεμοστρεμμένη ὀμβρέλλα σου κι' ἔκρυψες ἐσύ ἀπὸ κάτω τὸ κεφάλι σκυφτὸ σκυφτὸ καὶ τρομαγμένο. Σὰ νὰ ἤθελες νὰ σὲ λυπηθοῦν, πονηρε!..

«Μὲ βῆμα ἀργό...»

«Τὸ κεφάλι σκυφτό, σκυφτό.»

Ἐπὶ δὲ τοῦ ὑφάσματος τῆς ὀμπρέλλας, ἀνεπήδων φανταστικὰ νεμίματα, τὰ ὁποῖα ἐχάνοντο ἀμέσως ἀναλυόμενα εἰς καπνόν!

ΩΡΑΙΟΠΑΘΗΣ

ΘΡΥΨΑΛΑ

Ὁ ἰσχυριζόμενος, ὅτι ἡ δημώδης γλῶσσα εἶνε ἡ καθαρεύουσα διεφθαρμένη, εἶνε σὰν νὰ λέγῃ ὅτι ἡ τσοπάνισσα εἶνε Κυρία παρημελημένη.

* * *

Αἱ μεγαλήτεραι εὐφυΐαι κ' αἱ μεγαλήτεραι ἀνοησίαι τῶν ποιητῶν ὀφείλονται εἰς τὴν ὁμοιοκαταληξίαν.

* * *

Παραπονούμεθα διὰ τὴν ἀσθενῆ μνήμην μας, ἐνῷ θὰ ἔπρεπε μᾶλλον νὰ παραπονούμεθα διὰ τὴν ἀσθενῆ λήθην μας.

* * *

Θέλεις νὰ ἐνθουσιάσῃς τὸν σύγχρονον Ἕλληνα; ἅμα τὸν συναντήσῃς, ἐξομολογήσου εἰς αὐτὸν πόθεν ἔρχεσαι καὶ ποῦ πηγαίνεις.

* * *

Θὰ ἔλθῃ ἐποχὴ ποῦ οἱ τραγῳδίαι, ὅπως αἱ θηριομαχίαι, θὰ ἐμποδισθοῦν διὰ τῆς Ἀστυνομίας.

Δ. ΓΡ. Κ.

(*) Ἡ κρίσις δημοσιεύεται εἰς τὴν σελίδα 310.

Η ΑΧΛΑΔΙΤΣΑ

Ἐπῆρα ἀπὸ τὸν περιβολάρη ἕνα χειμῶνα τὴ μικρὴ ἀχλαδίτσα, ἕνα κλωναράκι μὲ ριζίτσες σὰν ροδοκόκκινα, ἁπαλὰ χεράκια, τυλιγμένες σὲ λινάτσα, νὰ μὴν καῇ ἀπὸ τὴν παγωνιά, ἔτσι σὰν ὀρφανὸ μωρὸ παιδάκι ποῦ τὸ παίρνεις ἀπ' τὸ ἄσυλο γιὰ νὰ τ' ἀναστήσῃς καὶ νὰ τ' ἀναθρέψῃς.

Τὸ φύτεψα βαθειά, στὸ μαλακὸ τὸ χῶμα, τὸ ζεστὸ ἀπ' τὴν κοπριά, τύλιξα τὸ κορμάκι του, τὸ ἀδύνατο, μὲ πανί, νὰ μὴ μοῦ τὸ παγώσῃ τὸ ἀγιάζι καὶ κάθε πρωὶ τὸ κύτταζα στοργικὰ ποῦ λίγο-λίγο πετοῦσε ματάκια, κι' ἀπὸ τὰ ματάκια ξετρύπωναν φυλλαράκια, κ' ἐμεγάλωναν καὶ πρασίνιζαν κ' ἐχαίροντο τὸν ἥλιο καὶ τὴν ἀνοιξι.

Ὅσο ἦταν ἕνα κλωναράκι τόσο ζά, λιανό, σὰν μαλακὴ βεργοῦλα καὶ ψηλό, ὡς ἕνα μπόϊ μικροῦ παιδιοῦ, ἡ ἀχλαδίτσα ἦταν ἐλεύθερο φυτό, ποῦ ἐμεγάλωνε ἥσυχα-ἥσυχα, δίχως νὰ τὸ πειράζουν τὰ στοιχεῖα, δίχως νὰ νοιάζεται γι' αὐτὸ κανένα πλάσμα. Ὁ ἀέρας ποῦ ἀνεμόδερνε ἄλλα δένδρα, τὰ μεγάλα, καὶ τὰ τυραννοῦσε, ἐδιάβαινε ἄκακα ἀπ' αὐτό, τὸ χαΐδευε λιγάκι μὲ ἱπποτισμὸ μεγάλου ἀνθρώπου πρὸς μωρὸ παιδάκι, καὶ τ' ἄφινε νὰ χαίρεται. Τὰ πουλιὰ δὲν τὸ πλησίαζαν· τί νὰ τὸ κάνουν ποῦ δὲν εἶχε οὔτε κλωνιὰ γιὰ νὰ σταθοῦν, οὔτε φυλλωσιὰ γιὰ νὰ κρυφτοῦν, νὰ τραγουδήσουν;

Τώρα ἡ ἀχλαδίτσα μου μεγάλωσε· εἶνε τριῶν χρόνων· ψιλόλιγνη καὶ βεργολυγερή, γεμάτη ἀπὸ κλαδάκια φουντωμένα μὲ χλωρὰ φύλλα. Πέταξ' ἕνα μπόϊ, ἔτσι διὰ μιᾶς, ποῦ πάει νὰ φτάσῃ τὴ μάντρα τοῦ περιβολιοῦ καὶ νὰ βγῇ ἔξω. Ἔχει μιὰ ἀνυπομονησία καὶ μιὰ ζωηρότητα!.. Τὸ κορμάκι ἐγέμισε καὶ γυαλίζει ἀπὸ μέσ' ἀπ' τὸ φλοιό, τὸν λεπτότατο σὰν γάζα, ἡ χλωρή της σάρκα. Κι' ἔγεινε μιὰ παιχνιδιάρα... Ὅλη μέρα φλυαρεῖ καὶ σειέται· δὲν ἀφίνει ἀεράκι νὰ μὴν τὸ τραβήξῃ πρὸς αὐτήν· ἐκεῖνο τὴν ἀγκαλιάζει ξαφνικά, ἐκείνη μπήζει ἕνα γέλιο, συμμαζεύει τὰ φύλλα της, σκύβει χαμηλὰ καὶ τοῦ ξεφεύγει.

Στοὺς σπουργίτες ποῦ διαβαίνουν ἁπλώνει τὰ κλαράκια της, σὰν ἀγκαλίτσες, καὶ τοὺς προσκαλεῖ στὴ δροσιά της. Οἱ μάγγες τοῦ ἀέρος χώνονται, πηδοῦνε, κυνηγοῦνται, τσιμποῦν τὰ φύλλα της, σκουπίζουν τὲς μυτίτσες τους, τὴν κοτσιλοῦν καὶ φτερουγίζουν.

Μὰ ὅσο περνάει ὁ καιρός, κι' ὅσο φεύγει τὸ καλοκαιράκι, τόσο καὶ ἡ χαρὰ τῆς ἀχλαδίτσας τὴν ἀφίνει· ἡ ἀθῶα κοπέλλα τῶν φυτῶν ἀρχίζει λίγο-λίγο νὰ ὑποφέρῃ. Ὁ ἀέρας δὲν εἶνε πάντα μαλακός· κάποτε τώρα φυσᾷ ὡργισμένος καὶ τὴν δέρνει. Ὁ οὐρανὸς δὲν εἶνε πάντα τώρα γαλανὸς κι' ὁ ἥλιος παντοτεινὸς προστάτης της. Ἡ μέρα σκοτεινιάζει, ἡ μπόρα χτυπᾷ τὰ φύλλα της, τὸ ἀγιάζι τῆς τὰ μαραίνει καὶ τὰ βλέπει ἕνα-ἕνα νὰ τῆς πέφτουν.

Ὅπως τὸ παιδὶ τὸ ξένοιαστο ποῦ ὅσο μεγαλώνει νοιώθει κι' ὑποφέρει, ἔτσι κι' ἡ μικρή μου ἀχλαδίτσα ἀρχίζει τώρα νὰ αἰσθάνεται πῶς καὶ ἡ ζωὴ τῶν φυτῶν δὲν εἶνε πάντα εὐχάριστη καὶ ξένοιαστη, πῶς ὅσο μεγαλώνουνε κι' αὐτά, τόσο καὶ τὰ βάσανά τους...

ΕΨΙΛΟΝ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Περίεργον πείραμα

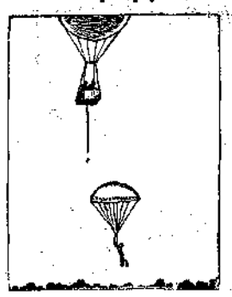

Ἐσχάτως εἰς τὴν Ρωσσίαν ἔγεινεν ἕνα πολὺ περίεργον πείραμα. Ἐπρόκειτο νὰ δοκιμασθῇ ἓν ἀλεξίπτωτον τελειοποιημένον. Ὁ ἐφευρέτης τοῦ μηχανήματος τούτου ἀφέθη ἀπὸ τὸ σκαφίδιον ἑνὸς ἀεροστάτου ἐξ ὕψους διακοσίων μέτρων καὶ κατῆλθεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἠσεμώτατα. Ἡ εἰκών μας, ἀπὸ στιγμιότυπον φωτογραφίαν, παριστᾷ τὸν ἐφευρέτην καθ' ἣν στιγμὴν ἄφησε τὸ σκαφίδιον τοῦ ἀεροστάτου.

Μία ἰδέα

Ἕνας Γάλλος ἀπὸ τὸ Ἀβράνς, ὁ κ. Ι. Δυράν, εὗρεν ἐσχάτως εἰς τὸν κῆπον του μίαν φραουλιὰν φυτρωμένην μέσα εἰς κέλυφος σαλιάγκου. Βεβαίως τὸ κέλυφος αὐτό, πεταγμένον εἰς τὸν κῆπον πρὸ πολλοῦ, εἶχε γεμίσει χῶμα, ὅπου ἠμπόρεσε νὰ ριζώσῃ ὁ σπόρος τῆς φραουλιᾶς. Ἔγεινε τυχαίως, ἀλλὰ δὲν εἰμπορεῖ ἀρά γε νὰ τὸ κάμῃ κανεὶς συστηματικῶς; Θὰ εἶνε ὡραῖον νὰ ἔρχωνται ἔτσι εἰς τὸ τραπέζι ὁλόκληρες φραουλιὲς καὶ οἱ προσκεκλημένοι νὰ δρέπουν μόνοι των τὲς φραουλές των.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α'.) Μαγικὴ εἰκών

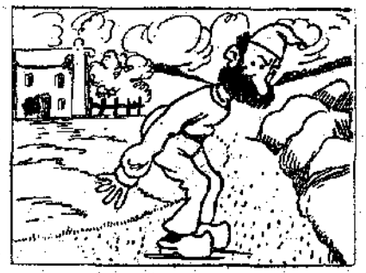

Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἔχασε τὸ ξυράφι του. Εἰμπορεῖτε νὰ τὸ εὕρετε;

β'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Συρανὸ δὲ Μπερζεράκ

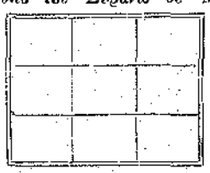

Νὰ τοποθετηθοῦν εἰς τὰ ἐννέα τετραγωνίδια οἱ ἀριθμοὶ ἀπὸ τοῦ 1 μέχρι τοῦ 9, ὥστε τὸ ἄθροισμα παντοῦ, καθέτως, ὁριζοντίως καὶ διαγωνίως, νὰ εἶνε 15.

γ'.) Λογοπαίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σκλαβωμένου Ἀετιδέως

Ποῖα ἔρη δὲν εἶνε γραμμένα εἰς τὸν Χάρτην;

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδεύονται ὑπὸ ἑνὸς μόνου δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 33ου φύλλου

α') Ἰδοὺ πῶς σχηματίζεται τὸ τετράγωνον ἀπὸ τὰ δκτὼ τεμάχια:

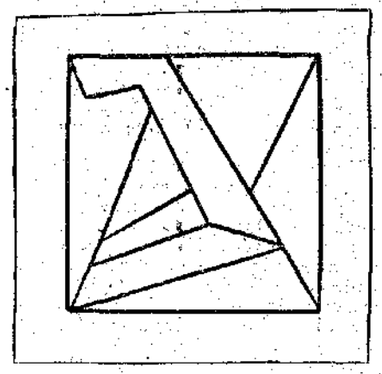

β') Ζαχαρίας, Ἱερεμίας, Μαλαχίας, Ἠσαΐας, Μιχαίας.—γ') Γονεῖς δὲν αἰδεῖσθαι.

Ἴδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομ. τοῦ Κεφ. Β

ΕΚ ΤΟΥ ΕΠΙΤΑΦΙΟΥ ΤΟΥ ΒΙΩΝΟΣ

(Κατὰ τὸν Μόσχον)

Θρηνητικὰ στενάξατε, κοιλάδες καὶ ὕδωρ τῆς Δωρίδος, καὶ σεῖς ποταμοί, κλαύσατε τὸν σαγηνευτικὸν Βίωνα. Φυτὰ θρηνήσατε, ἄλση γογγύσατε, ἄνθη κλίναιτε τὰ λυπημένα σας στελέχη· ῥόδα ἐνδυθῆτε πένθιμα, καὶ σεῖς ἀνεμῶναι δάκνθε, ψάλλετ τὸ τραγοῦδι σου καὶ φυλλορρόησε τὰ πέταλά σου· ἀπέθανεν ὁ ὡραῖος τραγουδιστής. Ἀρχίσατε, Μοῦσαι Σικελικαί, ἀρχίσατε τὸ πένθος!

Ἀηδόνες ὀδυρόμεναι μέσα εἰς τὰ πυκνὰ φύλλα, ἀγγείλατε εἰς τὰ νάματα τῆς Σικελικῆς Ἀρεθούσης, ὅτι ἀπέθανεν ὁ Βίων ὁ βουκόλος καὶ ὅτι μ' αὐτὸν καὶ τὸ μέλος ἀπέθανε κ' ἔχαθη ἡ Δωρικὴ ᾠδή!

Ἀρχίσατε, Μοῦσαι Σικελικαί, ἀρχίσατε τὸ πένθος.

Στρυμόνιοι κύκνοι, θρηνήσατε λυπητερὰ πλησίον τῶν ὑδάτων καὶ μὲ γοεροὺς στόνους ψάλατε τὴν πένθιμον ᾠδήν, τὴν ὁποίαν ψάλλει ἡ φωνή σας κατὰ τὰς μεγάλας σας θλίψεις. Εἰπέτε δὲ εἰς τὰς Οἰαγρίδας κόρας, εἰπέτε εἰς ὅλας τὰς Νύμφας, ἐχάθη ὁ Δώριος Ὀρφεύς!

Ἀρχίσατε, Μοῦσαι Σικελικαί, ἀρχίσατε τὸ πένθος!

Ὁ ἀγαπητὸς ἐκεῖνος ψάλτης δὲν μέλπει πλέον τὰς ἀγέλας, δὲν τραγουδεῖ πλέον καθήμενος κάτω ἀπὸ τὰς ἐρήμους δρῦς, ἀλλὰ πλησίον τοῦ Πλούτωνος ψάλλει τὸ μέλος τῆς Λήθης.

Τὰ ὄρη εἶνε ἄφωνα, ἄφωναι κ' αἱ ἀγελάδες ὁποῦ φαιδραὶ ἐπλανῶντο κ' ἔβοσκον πλησίον του.

Ἀρχίσατε, Μοῦσαι Σικελικαί, ἀρχίσατε τὸ πένθος.

Τὸν πρώρόν σου θάνατον ἔκλαυσεν, ὦ Βίων, καὶ αὐτὸς ὁ Ἀπόλλων· καὶ οἱ Σάτυροι ἐθρήνησαν, καὶ οἱ Παιᾶνες ἐστέναξαν διὰ τὸ τέλος σου, εἰς τὰ δάση ἔκλαυσαν αἱ Κρανίδες καὶ τὰ ὕδατα μετεβλήθησαν εἰς δάκρυα. Ἡ δὲ Ἠχὼ εἰς τοὺς βράχους ὀδύρεται, διότι σιωπᾷ καὶ δὲν μιμεῖται τὰ χείλη σου. Διὰ τὸν ὄλεθρόν σου, τὰ δένδρα ἀπέρριψαν τοὺς καρπούς των, τὰ δὲ ἄνθη πάντα ἐμαράνθησαν. Τὰ πρόβατα δὲν εἶχον γάλα οὐδὲ αἱ κυψέλαι μέλι· ἀφοῦ σὺ ἀπέθανες, τί ἀνάγκη νὰ ὑπάρχῃ μέλι;

Ἀρχίσατε, Μοῦσαι Σικελικαί, ἀρχίσατε τὸ πένθος.

Ποτέ του τόσον δὲν ἐθρήνησεν ὁ δελφὶν παρὰ τὰς θαλασσίας ἀκτάς, ποτὲ ἐπάνω εἰς τοὺς ἀποῤῥῶγας βράχους δὲν ἔκλαυσε τόσον ὁ ἀετός, οὔτε ποτὲ ἐστέναξαν τόσον αἱ ἀλκυονίδες εἰς τὰ ἀφρισμένα κύματα, ὅτον ὠδύροντο διὰ τὸν θάνατον τοῦ Βίωνος αἱ ἀηδόνες καὶ αἱ χελιδόνες πᾶσαι, τὰς ὁποίας ποτὲ ἔτερπε, τὰς ὁποίας ἐδίδασκες ποτε νὰ λαλοῦν· καὶ καθισμέναι εἰς τοὺς κλώνους λυπητερὰ ἐθρήνουν· τὰ δὲ ἄλλα πτηνὰ ὑπελάμβανον: «Λυπεῖσθε καὶ πενθεῖτε, καὶ ἡμεῖς ὦσὰν καὶ σᾶς λυπούμεθα».

Ἀρχίσατε, Μοῦσαι Σικελικαί, ἀρχίσατε τὸ πένθος.

Παπαρούνα

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΑ

Ἀπ' ἄρμα του ὁ Φοῖβος λάμπει
καὶ τοῦ γελοῦν οἱ κάμποι
μὲ κάποια συστολή,
Στὴν πράσινη στολή,
ποὺ σκέπει ὅλη τὴ Φύσι
λές, Κάποιος ἔχει χύσει
μιὰ θεία μυρωδιά.
Κρυμμένα τὰ πουλιὰ
ἀπ' τὰ φύλλα τραγουδοῦνε,
μ' ἀπ' τὴν πολλὴ χαρά τους
ἀφίνουν τὰ κλαδιά τους
κι' ὡσὰν τρελλὰ πετοῦνε..
..Τοῦ γρύλλου ἡ μουσικὴ
δὲν παύει ν' ἀντηχῇ...
...Στοῦ Φοίβου τὸν καθρέφτη
κάθε ναυτάκι πέφτει
ἀπ' τὸ ψηλὸ καράβι
καὶ μὲ χαρά του ἀρχίζει
τὴ θάλασσα νὰ σχίζῃ.
Ὁ βασιλιᾶς ἀνάβει
φωτιὲς μέσ' τάλογά του
ποὺ φθάνουν ὥς τὰ κάτου,
Κι' ἐνόσω ἀνεβαίνει
καὶ 'στὸ ζενὶθ ἀγγίζει
κάθε πουλὶ σωπαίνει
κι' ὁ γρύλλος ἀπομένει
μονάχος νὰ τζιρίζῃ...

Κῦμα

ΚΟΝΤΑ ΣΤΗΝ ΚΟΥΝΙΑ

Μέσ'στὴ μικρή του κούνια μὲ τὰ ὁλόλευκα σκεπάσματα τὰ στολισμένα μὲ ὡραῖες δαντέλλες, μὲ τὴν κάτασπρη κουνουπιέρα, κοιμᾶται τὸ ὡραῖο παιδάκι. Γλυκὸ χαμόγελο πλανᾶται στὰ μισοκλεισμένα χειλάκια του, τὸ ὁλόξανθο σγουρὸ κεφαλάκι του ἀκουμπᾷ ἁπαλὰ στὸ μαξιλάρι. Ἡ δαντελλένια σκουφίτσα του γυρμένη πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀφίνει μὲ χρυσῆ μπουκλίτσα νὰ ξεφεύγῃ. Τὸ ὡραῖο δωμάτιο τοῦ παιδιοῦ φωτίζεται γλυκὰ ἀπὸ τὸ κανδυλάκι. Ἁπλα στὸ μωρὸ σὲ μιὰ πολυθρόνα κάθεται ἡ μητέρα καὶ φιλάει τὸν ὕπνο τοῦ ἀγαπημένου της. Πότε τὸ νανουρίζει μὲ τὰ γλυκὰ τραγούδια της, πότε σκύβει σιωπηλὴ καὶ καμαρώνει τὸν ὕπνον τοῦ ἀγγελουδιοῦ. Μέσ' στὰ χρυσᾶ του ὄνειρα θὰ τὴν βλέπῃ σιμά του σὰν τὸν φύλακα ἄγγελόν του νὰ φρουρῇ τὸν ὕπνον του,—τὸ χαμόγελό του τὴν εὐχαριστεῖ γιὰ τὴν τόση ἀγάπη της! Πῶς φαίνεται ἡ περηφάνεια στὸ πρόσωπο τῆς καλῆς μητέρας! Ὧρες πολλὲς μένει κοντὰ στὴν κούνια, ἀκούραστη, νὰ θαυμάζῃ τὸ ὡραῖο μικρό.

Καὶ σκέπτεται, σκέπτεται, παρακολουθεῖ τὸ ἀγαπημένο παιδάκι της εἰς τὴν ζωήν, τὸ βλέπει ν' ἀρχίζῃ τὰ πρῶτά του βήματα, νὰ τῆς ὁμιλῇ, τὸν βλέπει μεγαλήτερον, δυνατόν, ὡραῖον, νὰ τὸν καμαρώνουν ὅλοι καὶ νὰ τὴν εὐτυχίζουν αὐτήν, τὴν μητέρα του! Χαμογελᾷ γλυκὰ σκεπτομένη ἐκεῖνον τὸν καιρόν. Φαντάζεται τὸν κόσμον καλλίτερον, ὅταν θὰ ζήσῃ τὸ παιδάκι της εἰς αὐτόν, βλέπει γύρω του πολλοὺς νὰ τὸν περιστοχίζουν, νὰ τὸν λατρεύουν... Ξαφνου σὰν κάτι νὰ τὴν ὤθησεν, ἐτινάχθη ἀπὸ τὴν πολυθρόναν. Ὅλες αὐτὲς αἱ εἰκόνες περνοῦσαν γοργὲς-γοργὲς ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια της καὶ τὸ βλέμμά της ἐσταμάτησεν λυπημένο, δακρυσμένο, εἰς ἕνα ὡρισμένο σημεῖον. Τὸ ῥοδινὸ της χρῶμα τὸ ἔσβυσεν ἡ ὠχρότης, τὰ χέρια σταυρωμένα ἔτρεμαν ἀπὸ τὴν συγκίνησιν. Καὶ ἔβλεπε πάντα ἐμπρός της ἐνῷ οἱ λυγμοὶ τὴν ἔπνιγαν... Ἔβλεπε 'ς ἕνα μεγάλο δωμάτιο λαμπάδες ἀναμμένες νὰ χύνουν ἕνα φῶς ὠχρό, καὶ παντοῦ μαῦρα, μαῦρα ὑφάσματα, κόσμος πολὺς ἦταν γύρω 'ς ἕνα νεκροκρέββατο καὶ ὁ νεκρὸς ἦτο τὸ ἀγαπημένο παιδί της.

Ὅλες οἱ εὐτυχίες ποὺ εἶχεν ὀνειρευθῇ γι' αὐτόν, ἔσβυναν ἐμπρὸς σὲ μίαν ἀνωτέραν δύναμιν. Τρέμουσα ἔσκυψε κι' ἐφίλησε τὰ κομωμένα γαλανὰ ματάκια, κι' ἐψιθύρισε:

«Θεέ μου, γιατὶ νὰ μὴ μείνῃ τὸ παιδί μου ἀθάνατο!»

Ἐξόριστος Ἀτθὶς

ΝΥΧΤΙΑΤΙΚΗ ΕΚΔΡΟΜΗ

Εἴμεθα ὅλοι μαζεμένοι στὸν κῆπο ἕνα δειλινὸ τοῦ Ἰουνίου· μόλις ὁ ἀέρας κουνοῦσε τὰ φύλλα. Κάποιος ἐπρότεινε νὰ πᾶμε σὲ κανένα δροσερὸ μέρος τὸ βράδυ, καὶ στὸ τέλος ἀποφασίσθηκε ἐκδρομὴ μὲ αὐτοκίνητο στὴ Bastei, ἔξοχὴ 1½ ὥρα μακρυὰ ἀπὸ τὴ Δρέσδη...

Τὸ φεγγάρι δὲν εἶχεν ἀνατείλει ὅταν πηγαίναμε, ἀλλὰ στὸ γυρισμὸ φαίνονταν χαμηλὰ στὸν οὐρανό, κοκκινόχρωμο καὶ θαμπό. Τ' ἀστέρια πλημμυροῦσαν τὸν οὐράνιο θόλο καὶ μπροστὰ μᾶς ὡδηγοῦσε ἡ «μεγάλη ἄρκτος». Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ φυλλωμένα δένδρα μᾶς σκεπάζανε, καὶ 'πίσω ἀπ' αὐτὰ ἐκτείνουνταν ἀγροὶ ἀπὸ στάχυα,, ποὺ τὸ ρυθμικὸ ἀπ' τὸν ἀέρα κούνημά τους ἀκούονταν σὰν κῦμα ποὺ σιᾷ στ' ἀγκρογιάλι.

Ἀνεβαίναμε στὴ Bastei.

Ἀπὸ μακρυὰ οἱ βράχοι φαίνουνταν σὰν πελώριοι ὄγκοι. Κάτω στὴν κοιλάδα περνοῦσε τρεχᾶτο τὸ τραῖνο ποὺ μοιάζει σὰν μιὰ φωτισμένη ἀλυσίδα. Ὁ Ἔλβης ἔτρεχε σιγὰ-σιγὰ καὶ τὸ κύλισμά του ἀκούονταν σὰν μουρμούρισμα μέσ' τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας. Ἡσυχία βασίλευε ἐπάνω στὸν βράχο ποὺ ἐκτείνεται ἡ Bastei.

Μείναμε ἐκεῖ μισὴ ὥρα, κι' ἔπειτα ξεκινήσαμε πάλι γιὰ τὴν Δρέσδη...

Ἀπὸ δάση περνούσαμε σὲ πεδιάδες καὶ ἀπὸ πεδιάδες σὲ δάση. Τὰ τέλευταῖα δὲν ἤτανε μεγάλα καὶ ἐκτεταμένα, μὰ μικρὰ καὶ μὲ λίγα δένδρα. Ἤτανε ὅμως ἄγρια τὰ δάση τῶν πευκῶν, παὶ ὅταν περνούσαμε μεσ' ἀπ' αὐτά, ἕνας φόβος ἀόρατος μὲ κατακυρίευε, ποὺ τὸν προκαλοῦσε ἡ καταχνιὰ καὶ ἡ μαυρίλα τῆς νύχτας.

Τὰ φῶτα τῶν αὐτοκινήτων φέγγανε μόνο γιὰ λίγο, καὶ μπροστά μας πάλι ἀπλόνουνταν σκοτάδι ἀπέραντο... Καὶ τέλος, ἀργά, μὲ τὴν καρδιὰ γεμάτη ἀπὸ εὐχαρίστησι, γυρίσαμε σπίτι...

Δρέσδη *Ἀκακία*

ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΟΥ ΦΑΡΟΥ

Μακρυὰ ἀπ' τὴ στεριά, χαμένα μέσ' τὴν πλατειὰ θάλασσα, σηκώνονται βράχια δλόμαυρα. Ἐπάνω στὲς κοφτερὲς ῥάχες φαίνεται ἕνα ὁλόλευκο σπιτάκι, μ' ἕνα φανάρι ψηλά. Ἐκεῖ, μέσα στὲς κρυφὲς τρύπες τοῦ νησιοῦ, ζοῦνε οἱ λάροι καὶ μέσα στὸ σπιτάκι μιὰ ψυχή, διωγμένη ἀπ' τὴν κοινωνία, ὁ γεροφύλακας τοῦ φάρου. Τὴ' φρικτὴ ἐρημιὰ τοῦ νησιοῦ διακόπτει συχνὰ ὁ ἀέρας μόνο, τὰ φτερουγίσματα τῶν λάρων καὶ τὰ μονότονα κτυπήματα τῆς θαλάσσης στοὺς βράχους.

Ἄγρια νύχτα χύνεται στὰ οὐράνια πλάτη, καὶ σὰν μάτι κόκκινο ἀστράφτει, μέσα στὰ ἀτέλειωτα σκότη, ὁ ἀκάματος φύλακας τῆς ἐρημιᾶς. Μυκᾶται ἡ θάλασσα, τὰ κύματα θεριωμένα σποῦνε βαρειὰ στοὺς βράχους τοῦ φάρου, κ' οἱ κεραυνοὶ πέφτουνε σὰν πύρινη βροχὴ μέσα στὴν ἀφρισμένη θάλασσα.

Μακρυὰ φαίνονται ὠχρὲς καὶ μικρὲς ἀναλαμπές, ποῦ σέρνονται ἀλύπητα ἀπὸ τὰ κύματα. Εἶνε τὰ φαναράκια τῶν ψαράδων! Οἱ δυστυχισμένοι ναῦτες θὲ παλαίουν ἀνώφελα, καὶ θὰ ἔχασαν, φαίνεται, τὸ ἀκατάβλητο θάρρος των. Ὠ! ὄχι, δὲν φοβοῦνται οἱ θαλασσολύκοι ἐνόσω βλέπουνε τὸ φάρο τους. Γι' αὐτοὺς εἶνε ἡ πηγὴ τοῦ θάρρους καὶ τῆς ἀνδρείας. Οἱ στιβαροὶ των βραχίονες γίνονται χαλύβδινοι, καὶ τὰ κύματα φοβισμένα τοὺς δίνουνε δρόμο νὰ διαβοῦνε. Σὲ λίγο ἡ ἀνεμοζάλη παύει, τ' ἀστέρια ψηλὰ φεγγοβολοῦνε καὶ τὸ τραγοῦδι τοῦ ναύτη σκορπιέται στὸ νησὶ τοῦ φάρου.

Ρόδου Μοσχοβόλημα

ΘΑΛΑΣΣΟΓΡΑΦΙΑ

Πλησιάζει νὰ βραδυάσῃ. Τὸ βαποράκι γυρίζον ἀπ' τὰ νησιά, διευθύνεται πρὸς τὴν γέφυραν. Ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου κατακόκκινος σὰν αἱματωμένος, μεγάλος σὰν ἀνατέλλουσα πανσέληνος, πλησιάζει ἀργὰ πρὸ τὴν δύσιν, ἐνῷ τὰ συννεφάκια ποὺ εἶνε μαζευμένα πρὸς ἐκεῖ χρωματίζονται μὲ τὸ βαθύτερο ῥόδι, ποὺ προχωρεῖ ὁλονὲν ἀνοιχτότερο. Τὸ ἀεράκι φουσκώνει λίγο τὴ θάλασσα, χαϊδεύοντας ἁπαλὰ ἁπαλὰ τὸ πρόσωπο. Μακρὰν διακρίνονται οἱ τροῦλλοι καὶ οἱ ὑψηλοὶ μιναρέδες τῆς Σταμπούλ, ἀπὸ τὸ ἄλλο δὲ μέρος πρὸ τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν, ὁ καπνὸς δύο ἀτμοπλοίων ὁλονὲν ἀπομακρυνομένων. Ἕνα ἱστιοφόρον καὶ μερικὲς βάρκες ἁπλώνουν τὰ λευκὰ πανιά τους, ἐλαφρὰ φουσκωμένα ἀπὸ τὸν ἀέρα, σὰν φτεροῦγες περιστεριοῦ ἢ γλάρου ποὺ θυμίζουν τοὺς στίχους τοῦ ἀθάνατου Σολωμοῦ μας:

Ἐφούσκωσε τ' ἀγέρι
λευκότατα πανιά·
ὡσὰν τὸ περιστέρι
π' ἁπλώνει τὰ φτερά.

Τὸ χρῶμα τῆς θάλασσας γίνεται ὁλονὲν σκοτεινότερο, ἐνῷ χωρίζουν μόνον αἱ λευκὲς γραμμὲς ποῦ ἀφίνουν πίσω τοὺς τὰ βαποράκια.

Νά, ἐσκέφθηκα, μιὰ εἰκόνα κατάλληλη γιὰ θαλασσογραφία.

Δωδωναῖος

ΤΟ ΦΥΛΛΟ

Ἀπ' τὸ κλαδὶ πεσμένο
φτωχὸ φύλλο μαραμμένο,
ποῦ πηγαίνεις;—Δὲν γνωρίζω.
ποῦ πετῶ, ποῦ τριγυρίζω.
Ἄγριος βορηᾶς χτυπάει
τὸ δενδρί τὸ στήριγμά μου,
μὲ ἁρπάζει μὲ πετάει
ἀπὸ τὸ κλαδάκι χάμω.
Κ' ἀπὸ 'κείνη τὴν ἡμέρα
ἀνεμίζομ' ἐδῶ πέρα
Ὁ βορηᾶς στὰ μάνητά του
μὲ κυλᾷ μὲ τὰ φτερά του
ἀπ' τὸ δάσος στὴν πεδιάδα
ἀπ' τὴ ῥάχη στὴν κοιλάδα
δίχως νὰ παραπονοῦμαι
νὰ τρομάζω, νὰ φοβοῦμαι.
Φεύγω 'κεῖ ὅπου μὲ φέρει
τ' ἀκατάστατο τ' ἀγέρι,
ὅπου κάθε πρᾶγμα παύει
εἰς τὴν ἀστατη τὴν κτίσι
φύλλο ῥόδου ποὺ πετάει
φύλλο Δάφνης σὰν μαδήσῃ.

Δάφνης Στέφανος

ΑΧΑΡΙΣΤΙΑ

—«Τί κακοὶ κι' ἀχάριστοι ποῦ εἶνε οἱ ἄνθρωποι, ἔλεγε μιὰ μέρα μὲ παράπονο τὸ χονδρὸ γουροῦνι. Ἐμεῖς τοὺς δίδομε τὸ κρέας μας, τὸ δέρμα μας, τὰς τρίχας μας, ὁλόκληρο τὸν ἑαυτόν μας κι' αὐτοὶ εἰς ἀντάλλαγμα μᾶς περιβάλλουν μὲ τὴν σκληρότερη περιφρόνησι!

Ὅταν περνοῦμε σιμά των, στρέφουν μὲ ἀποστροφὴν τὸ κεφάλι μουρμουρίζοντες λόγια πικρὰ γιὰ τὰ καϋμένα τὰ γουρούνια καὶ πολλὲς φορὲς λίχως αἰτία, μᾶς δέρνουν ἀλύπητα. Εἴμεθα ἀκάθαρτα, ὦ ἄνθρωποι, τὸ ξέρουμε, εἴμεθα ἄσχημα, τὸ ἐννοοῦμε· ἀλλὰ χωρὶς τὸν βόρβορο δὲν μποροῦμε νὰ ζήσουμε καὶ γιὰ τὴν ἀσχημιὰ μας—ποῦ δὲν κάνει τὸ κρέας μας ὀλιγώτερο νόστιμο ἢ τὸ δέρμα μας ὀλιγώτερο στερεόν,—δὲν φταῖμε ἐμεῖς!..

Καὶ δύο χονδρὰ δάκρυα ἐκύλισαν ἀπὸ τὰ μισόκλειστα σβυσμένα μάτια τοῦ γουρουνιοῦ καὶ τὸ χονδρὸ γιγχωτὸ κεφάλι ἔκλινε μελαγχολικὰ πρὸς τὴν γῆν.

Βάρκα τοῦ Κανάρη

ΓΛΥΚΥΤΗΣ ΚΑΙ ΒΙΑ

Ἡ λεπτὴ βροχὴ τῆς ἀνοίξεως πίπτει ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τόσον γλυκά, ὥστε θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι εἶνε ἁπλοῦς ἀτμός, γλυστρῶν εἰς τὸν αἰθέρα.

Μόλις τὴν αἰωθάνεσαι πίπτουσαν, καὶ ἐν τούτοις δροσίζει φύλλα καὶ ἄνθη, εἰσχωροῦσα μέχρι τῶν ῥιζῶν. Τοὐναντίον ὅταν ραγδαία βροχὴ καταιγίδος κατέλθῃ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, θραύει τὸ πᾶν, ἀλλὰ διέρχεται τόσον ταχέως, ὥστε αἱ γαῖαι καὶ τὰ φυτὰ εἶνε κατόπιν περισσότερον διψασμένα...

Βραχὺς εἶν' ὁ θρίαμβος τῆς βίας, ἀλλ' ἡ γλυκύτης ὁμοιάζει μὲ τὴν γλυκειὰν ἀνοιξιάτικην βροχήν· εἰσχωρεῖ μέχρι τοῦ βάθους τῶν καρδιῶν, καὶ ἡ ἐνθύμησις τῶν ἀγαθοεργιῶν διατηρεῖται πάντοτε!..

Δρόσος τῆς Πρωΐας

ΔΑΚΡΥΑ

Εἶνε γέρων, ἡ κόμη του χιονόλευκος περιβάλλει τὸ ἡλιοκαμμένον θυμπαθὲς πρόσωπόν του· μὲ τὸ βῆμα βαρὺ καὶ ἀργὸν ἀνέρχεται τὸν ἀνήφορον φορτωμένος μεγάλο δέμα ξηρῶν κλώνων... τὸ σῶμά του κλίνει ἕως τὴν γῆν.

... Εἶνε ἡ ὥρα τοῦ δειλινοῦ· ὁ ἦχος τῆς καμπάνας τῆς μόνης ἐκκλησίας τοῦ χωρίου φθάνει ἐδῶ ἀσθενὴς ὡς ἠχώ... ὁ ἥλιος ῥίπτει τὰς ὠχρὰς ἀκτῖνας του στὴν γῆν, κ' ἐκεῖ εἰς τὰς χρονισμένας κορυφὰς τῶν βουνῶν, δίδουν αὐταὶ φανταστικὴν χρώματα μὲ τὰς ἀγταυγείας των... Εἶνε ἡ ὡραία αὐτὴ ὥρα ποῦ σκορπᾷ μιὰ ἄπειρη χάρι, μυστηριώδη καλλονὴ στὴ φύσι.

Ἐκεῖ στὴν προεξοχὴ τοῦ χαμηλοῦ βράχου τῆς ρεμματιᾶς, ἀφίνει τὸ φορτίον του ὁ γέρων... ἕνας στεναγμὸς ἐλαφρὸς τοῦ ἐξέφυγεν. Στεναγμὸς ὄχι ἀνακουφίσεως ἀλλὰ λύπης...πάνου... Ἐκάθισε στὴν προεξοχὴ καὶ μὲ τὸ μαντῆλι, ἐσπόγγισε τὸ γεμᾶτο ἰδρῶτα πρόσωπόν του. Καταβελημένος, μὲ τὸ νεκρὸ βλέμμα του περιβάλλει περίλυπα ὅλη τὴ φύσι ποῦ φαίνεται τόσο χαρούμενη, καὶ δυὸ χονδρὰ δάκρυα ῥέουν στὰς ῥυτιδωμένας παρειάς του.

Καὶ κλαίει...κλαίει... Εἶνε πολὺ μελαγχολικὸ αὐτὸ τὸ θέαμα τοῦ γέροντος, σκυμμένου ἀπὸ τὸ διπλοῦν βάρος τῆς λύπης καὶ τῆς ἡλικίας, τοῦ ὁποίου ἡ καρδία ἀποξηραμένη ἀπὸ τὴν πάλη τῆς ζωῆς, ἀνεβάζει τώρα ἀτίμητες σταγόνες ὑγροῦ κρυστάλλου...

Γλυκεῖα Ἐλπὶς

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ *Μπαρουτοκαπισμένη Γαλανόλευκη* δίδει μιὰ πεντάρα 'ς ἕνα πτωχὸ καὶ συγχρόνως κρύπτει τὸ ἀριστερό της χέρι μέσα στὸ σακάκι της.

— Διατί κάμνεις αὐτό; τὴν ἐρωτῶ.

— Διότι, μοῦ λέγει, δὲν πρέπει νὰ γνωρίζῃ ἡ ἀριστερά τί πράττει ἡ δεξιά.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Καρδιάς

* * *

— Λοιπόν, Γιάννη; πῶς πηγαίνεις εἰς τὸ σχολεῖον;

— Μὲ τὰ πόδια μου, θεῖε! Μιὰ φορὰ ἐπῆγα μὲ τὸ ποδήλατο, κι' ὁ δάσκαλος μ' ἐμάλωσε.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δοξασμένης Γαλανόλευκης

* * *

Ὁ *Ἄρης* ἔδγαλεν ἕνα δόντι ποῦ τοῦ ἐπονοῦσε. Τὴν ἄλλην ἡμέραν πηγαίνει πάλιν εἰς τοῦ ὀδοντιατροῦ καὶ τοῦ λέγει:

— Γιατρέ, μοῦ τὸ ξαναβάζετε, σᾶς παρακαλῶ, στὴ θέσι του, τώρα ποῦ μοῦ πέρασε ὁ πόνος;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δοξασμένης Γαλανόλευκης

* * *

Μιὰ Μικρὰ Ἀγγελία ἀγγλικοῦ περιοδικοῦ ἔγραφε τὰ ἑξῆς:

«Μπουλ - ντόγκ πωλεῖται. Τρώγει ὅ,τι δήποτε. Ἀγαπᾷ πρὸ πάντων τὰ παιδιά».

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀττικοῦ Οὐρανοῦ

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1912

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ Β'. ΠΡΟΚΡΙΜΑΤΙΚΗΣ ΕΚΛΟΓΗΣ

Ἀνακήρυξις τῶν 20 ὑποψηφίων τῆς Β' Τριμηνίας

Μέχρι τῆς 15 Ἰουλίου, τελευταίας ἡμέρας τῆς ὁρισθείσης διὰ τὴν δευτέραν προκριματικὴν ἐκλογὴν προθεσμίας, ἐλήφθησαν 472 ψηφοδέλτια.

Γενομένης τῆς διαλογῆς, ἀνακηρύσσονται ὑποψήφια διὰ τὴν τελικὴν ἐκλογήν, τὰ ἑξῆς εἴκοσι ψευδώνυμα τῆς Β' Τριμηνίας, τὰ ὁποῖα ἔλαβον τὰς περισσοτέρας ψήφους [Ὁ Πίναξ συνετάχθη ἀλφαβητικῶς. Ὁ κατόπιν ἑκάστου ψευδωνύμου ἀριθμὸς σημαίνει πόσας ψήφους ἔλαβε.)

Ἀμάραντος Δόξα, 38.	*Ἑλληνικὴ Καρδιά, 96.*
Ἀρχαία Ἑλλάς, 32.	*Ἐλπὶς τῶν Ὑποδούλων, 89.*
Δακρύβρεκτος Ἤπειρος, 81.	*Ἔνδοξον Μεσολόγγι, 74.*
Δαυλὸς τοῦ Κανάρη, 119.	*Ἔνδοξος Σαλαμίς, 82.*
Δαφνοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης, 34.	*Λατρευτὴ Κυανόλευκος, 108.*
Δεινοπαθουμένη Ἑλλάς, 78.	*Μαρμαρωμένος Βασιλιᾶς, 39.*
Δοξασμένη Γαλανόλευκη, 95.	*Νέα Ἑλλάς, 102.*
Δοξασμένην Σημαία, 34.	*Ὀνειρεμένη Πατρίδα, 129.*
Ἐθνικὸν Σύμβολον, 36.	*Ὀνειρεμένη Ἑλλάς, 68.*
Ἑλλὰς τοῦ Μέλλοντος, 120.	*Πατρίς μας Ἑλλάς, 110.*

Μεταξὺ τῶν 20 τούτων, τῶν 20 ποῦ ἐπέτυχαν κατὰ τὴν Α' προκριματικὴν ἐκλογὴν καὶ τῶν ἄλλων 20 ποῦ θὰ ἐπιτύχουν κατὰ τὴν προσεχῆ ἐκλογὴν τῆς Γ' Τριμηνίας, θὰ διεξαχθῇ ὁ τελικὸς ἀγὼν τῆς Δ', καθ' ὃν θὰ βραβεθοῦν *10 Ψευδώνυμα*, ὅσα θὰ πλειοψηφήσουν τότε ἐκ τῶν 60, καὶ *10 Ἐκλογεῖς*, ἐκεῖνοι τῶν ὁποίων τὰ Ψηφοδέλτια θὰ ἔχουν τὸν μεγαλείτερον ἀριθμὸν ἀθροίσματος ψήφων. Διότι, τὸ ποσὸν τῶν ψήφων ποῦ λαμβάνει ἕκαστον ἐπιτυχὸν ἢ ἀποτυχὸν ψευδώνυμον, τό σημειώνω εἰς τὸ ψηφοδέλτιον ἑκάστου ἐκλογέως, καὶ μετὰ τὴν τελευταίαν ψηφοφορίαν θὰ ἰδρύσω ὅλα, διὰ νὰ ἴδῶ ποῖα εἶνε τὰ 10 Ψηφοδέλτια, τὰ ὁποῖα θὰ ἔχουν μεγαλείτερον ἀριθμὸν ἀθροίσματος, διὰ νὰ τὰ βραβεύσω.

Οἱ ἀποτυγόντες κατὰ τὰς ἐκλογὰς τῆς Α' καὶ Β' Τριμηνίας ἔχουν δικαίωμα νὰ θέσουν ἐκ νέου ὑποψηφιότητα διὰ τὴν προκριματικὴν τῆς Γ', ἐὰν φροντίσουν νὰ ἐγκριθῇ ἐκ νέου τὸ ψευδώνυμόν των εἰς ἓν τῶν ὑπολειπομένων φυλλαδίων τῆς Γ' Τριμηνίας [ἤτοι ἀπὸ τοῦ 36ου μέχρι τοῦ 39ου] ἐπὶ πληρωμῇ τοῦ συνηθους δικαιώματος τῆς ἐγκρίσεως ψευδωνύμου.

Ἡ ἀποστολὴ Ψηφοδελτίων διὰ τὴν προσεχῆ Γ' προκριματικὴν ἐκλογὴν θἀρχίσῃ μετὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ 39ου φύλλου, δηλαδὴ τὴν 1ην Σεπτεμβρίου. Καὶ θὰ διαλέξετε τότε νὰ ψηφίσετε ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα τῆς Γ' μόνον Τριμηνίας, ἤτοι ἀπ' ὅσα ἐφάνησαν ἢ θὰ φανοῦν εἰς τὰς Ἐγκρίσεις τῶν φυλαδίων 27 ἕως 39.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 130ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

[Ἴδε φυλλάδιον 11ον, σελ. 92]

Ἐὰν δὲν ὑπῆρχε τὸ διήγημα τοῦ *Ὡραιοπαθοῦς*, δὲν θὰ ἤξευρα εἰς ποῖον νὰ δώσω τὸ βραβεῖον. Εἰς τὴν εὔμορφην, στρωτὴν διήγησιν τοῦ *Μαστροχαλαστῆ*, ἢ εἰς τὴν ζωηρὰν καὶ ἐξυπνην τοῦ *Τέλλου Ἄγρα*, ἀδιάφορον ἂν αὐτὴ χαλᾷ εἰς τὸ τέλος μ' ἕνα συμπέρασμα ὄχι πολὺ παιδαγωγικόν; Καὶ τὸ διήγημα τοῦ *Πλοιάρχου Νέμου*, εἰς πολὺ καλὴν δημοτικὴν γλῶσσαν, δὲν ἀξίζει νὰ προτιμηθῇ, ἂς εἶνε καὶ πολὺ ἐκτενές; (σχετικῶς δηλαδὴ μὲ τὸ θέμα, διότι δὲν ὑπερβαίνει τὰς 850 λέξεις τοῦ ὅρου μας...) Ἀμὴ τὸ διήγημα τοῦ *Ματωμένου Φεγγαριοῦ*; τί ζωντανόν! [κι' ἂς ἔχῃ μίαν φράσιν «στὸ προσωπάκι του κλωθογύριζε ἡ ζαλάδα τοῦ ὕπνου», ποῦ εἰμπορεῖ νὰ περάσῃ καὶ ὡς μαλλιαρή...) Καὶ τὰ ἔμμετρα τῆς *Συλβίας*, τοῦ *Περαέως*, καὶ τὸ ἀνάμικτον τοῦ *Ἀρ. Κανάρη*; Θὰ πῆτε, δὲν εἴχαμεν ποιητικὸν διαγωνισμόν· ναί, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ διηγηματάκια ἔχουν μίαν ἀξίαν, ποῦ δὲν θὰ ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ παραβλέψῃ. Καὶ τὸ σοβαρὸν διήγημα τῆς *Μονώσεως*... καὶ τὸ ἀφελέστατον τοῦ *Βορελόπουλου*... καὶ τὸ χαριτωμένον τοῦ *Δουκὸς τῆς Σπάρτης*... καὶ τὸ καλογραμμένον τῆς *Μαρίας Σταθοπούλου*... καὶ... καὶ... καὶ... Πόσα, πόσα, εἶνε τὰ καλὰ διηγήματα αὐτὴν τὴν φορά! Καὶ μὲ διαφορὰς μεταξύ των ἐλαχίστας, κάποτε ἀοράτους... διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ.

Εὐτυχῶς, νὰ τὸ διήγημα τοῦ *Ὡραιοπαθοῦς*. Ἔ, αὐτὸ ξεχωρίζει πολὺ καὶ μὲ ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὴν ἀμηχανίαν μου. Εἰμπορεῖ νὰ μὴν εἶνε τὸ τελειότερον, εἶνε ὅμως τὸ πρωτοτυπότερον ἀπ' ὅλα. Καὶ ἡ πρωτοτυπία εἶνε ἡ μεγαλειτέρα ἀρετή.—ὅταν βέβαια συνοδεύεται καὶ ἀπὸ ἄλλας. Βλέπετε τί ἀλλοιώτικα ποῦ ἐπῆρε τὸ θέμα του ὁ *Ὡραιοπαθής*; πῶς ἐνεπνεύσθη ἀπὸ τὰς εἰκόνας: πῶς περιωρίσθη εἰς αὐτάς, ἀλλὰ ἐκτεταμένον δίλην του τὴν ἐλευθερίαν; Αὐτὸ δὲν τὸ κατώρθωσε κανείς. Τὰ διηγήματα τῶν ἄλλων, καὶ τὰ ὡραιότερα, εἶνε κοινά, συνηθισμένα. Τὸ διήγημα ποῦ βραβεύεται, ἔχει κάτι τὸ ἀσυνέθιστον, τὸ ἰδιόρρυθμον. Ἡ πρωτοτυπία του ὑπερνικᾷ καὶ τὰς ἰδικάς του ἐλλείψεις καὶ τῶν ἄλλων τὰ προτερήματα. Εἶνε τὸ καλλίτερον.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ὡραιοπαθὴς* [20 Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Μαστροχαλαστὴς* [18 Ε].—*Πλοίαρχος Νέμος* [16 Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Δοὺξ τῆς Σπάρτης* [15 Ε].—*Τέλλος Ἄγρας* [14 Ε].—*Ματωμένο Φεγγάρι* [12 Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [10 Ε] εἰς ἕκαστον:) *Συλβία.*—*Περσεύς.*—*Ἀριστείδης Ἰ. Κανάρης.*—*Μόνωσις.*—*Βορελόπουλο.*—*Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες.*—*Μενιόν.*—*Ἐξόριστος Βασιλιᾶς.*—*Βάρκα τοῦ Κανάρη.*—*Γαλήνη.*—*Ἀθανάσιος Διάκος.*—*Μαρία Δ. Σταθοπούλου.*

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [7 Ε] εἰς ἕκαστον:) *Βαθυνὴ Ἑλληνοπούλα.*—*Τὸ Σβυστό μας Καντῆλι.*—*Κθμα.*—*Μενέλαος Η. Ρούλης.*—*Ἀλέξανδρος Μαυροκορδάτος.*—*Ἀθηνᾶ Ε. Δάδαινα.*—*Συριανὸς Πολεμιστής.*—*Ρόδου Μοσχοβόληα.*—*Γεώργιος Σπυρ. Λιβαδᾶς.*—*Δωδωναῖος.*—*Βιζαντινὸς Ἀπός.*—*Ἔνδοξος Ἰωλκός.*

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [5 Ε] εἰς ἕκαστον:) *Σημαία τοῦ Ἀβέρωφ.*—*Ἀκακία.*—*Ἑλλὰς τοῦ Ρήγα.*—*Πανελλήνιος Πόθος.*—*Ἄρης.*—*Αὐγὴ τῶν Ἐλπίδων.*—*Ροδοπαῖος Ἑλληνόπαις.*—*Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου.*—*Σταγὼν Δρόσου.*—*Μπαρουτοκαπνισμένη Γαλανόλευκη.*—*Δοξασμένη Γαλανόλευκη.*—*Ἕσπερος.*—*Γαλάτεια.*—*Γλυκοχάρα.*—*Ἕνα Χωριόπι.*—*Ὑδραϊκὸς Χάνος.*—*Κραυγὴ Νίκης.*

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [3 Ε] εἰς ἕκαστον:) *Μυσηγέτης Ἀπόλλων.*—*Ἑλληνόπαις.*—*Ἡρωΐς τοῦ 21.*—*Λευκοκυάντος Αἰγιαλίς.*—*Ἀπηλπισμένη Κόρη.*—*Τριλλόπαιδο τῆς Κερκύρας.*—*Μαΐκη Ἀρ. Ἀλεξανδράτου.*—*Φωειδρίκος Ἰ. Πάϊκος.*—*Κοραλία Κ. Καστρίτη.*—*Κυλαμιά.*—*Κ. Γρ. Βοζάνη.*—*Σ. Π. Δεσσαλέρμος.*—*Ἀφελὴς Ξανθούλα.*—*Θαλῆς.*—*Ἥλιος τῆς Ἐλευθερίας.*—*Ἀτρόμητος Ἕλλην.*—*Νικόλαος Λημνιριάδης.*—*Ἑλλὰς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.*—*Ἀγάπη τῆς Πατρίδος.*

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 25ην Ἰουλίου 1912.

ΙΔΟΥ καὶ τὸ δωδεκασέλιδον τοῦ Ἰουλίου, ἀμοιβὴ καὶ αὐτὸ τοῦ ξεπαθοῦντός σας. Πόσα πράγματα ἔχει μέσα! Καὶ τί καλὰ ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ τὸ ἔχωμεν τακτικὰ καθ' ἑβδομάδα! Δὲν θὰ μᾶς ἐχρειάζετο τίποτε περισσότερον. Ἓν δωδεκασέλιδον τῆς Διαπλάσεως, γεμᾶτον, πυκνοτυπωμένον, ἰσοδυναμεῖ μὲ δεκαπεξασέλιδον ἄλλων περιοδικῶν. Ἴσως καὶ περισσότερον. Ἀλλ' ἀπὸ σᾶς ἐξαρτᾶται νὰ τὸ καθιερώσωμεν. Ἐξοπαθοῦνετε!

Τὰ ἑξῆς σημαντικὰ μοῦ γράφει ὁ *Χιαβάθας*: «Νομίζω ὅτι ἡ πρότασις τοῦ *Τέλλου Ἄγρα* δὲν πρέπει νὰ τεθῇ εἰς ἐφαρμογήν. Διότι οἱ περισσότεροι συνδρομηταί, ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας καὶ ἀπειρίας των, δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ κάμουν διάκρισιν μεταξὺ ἑνὸς καλοῦ ἢ κακοῦ πεζογραφήματος ἢ ποιήματος, ὡς ἐκ τούτου ὑπάρχει φόβος νἀναδεικνύωνται κορυφαῖοι οἱ μὴ ἄριστοι, τοῦτο δὲ εἶνε κατὰ τὴν κρίσιν μου, ἀδικον καὶ ἐπικίνδυνον διὰ τὴν καλαισθησίαν τῶν ἀναγνωστῶν σας· ἐὰν μάλιστα εἰσχωρήσουν καὶ κομματικαὶ ἀγάπαι καὶ συναισθισμοί, ὅπως εἰς τὸ Δημοψήφισμα τῶν Ψευδωνύμων, τότε θὰ εἶνε ἔτι χειρότερον.» Πῶς σᾶς φαίνεται κι' αὐτὴ ἡ γνώμη, δὲν εἶνε λογική;

Σᾶς συγχαίρω, *Κερκυραϊκὴ Αὔρα*, διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐσπεριδος σας ὑπὲρ τῆς κατασκευῆς στρατιωτικοῦ ἀεροπλάνου. Διαβάσασε τὰ συγχαρητήριά μου εἰς τὰς φίλας μου ποῦ ἔπαιξαν τόσον εὔμορφα. Ὤ, δὲν ἀμφιβάλλω καθόλου ὅτι θὰ τὸ ἔκαμαν ὡς ἀληθιναὶ «ἀρτίσταιν». Ἔπειτα ὁ σκοπὸς ἦτο τόσον ἱερός, ὥστε καὶ αἱ ἀτέλειαι θὰ ἦσαν συγχωρημέναι.

Μὲ πολλὴν μου εὐχαρίστησιν ἐδιάβασα τὴν ὡραίαν καὶ ποικίλην ἐπιστολήν σου, *Γέρω-Θωμᾶ*. Σὲ συγχαίρω διὰ τὸν βαθμόν σου καὶ χαίρω ὅτι ἡ μόνη σου εὐχαρίστησις τώρα τὰς διακοπάς, εἶνε τὰ φυλλάδιά μου καὶ οἱ παλαιοί μου τόμοι. Ναί, εἶδες τί ὡραῖον μυθιστόρημα ποῦ εἶνε ἡ «Βοερόπουλα»; Γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ τὸ ἐδημοσίευσα, διὰ νὰ ὁμοιάσουν καὶ τὰ Ἑλληνόπουλα μὲ τὰ Βοερόπουλα.

Ὄχι, *Ἰνώ*, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ λύσῃς ὅλα τὰ ζητήματα τῶν Ἑβδομαδιαίων Διαγωνισμῶν· καὶ ἓν μόνον ἂν λύσῃς, ἀρκεῖ διὰ νὰ στείλῃς τὴν λύσιν,—ἐννοεῖται μὲ τὸ δεκάλεπτον. Τὸ ὄνομά σου τότε θὰ δημοσιευθῇ εἰς τοὺς λύτας καὶ θὰ λάβῃς μέρος εἰς τὴν κλήρωσιν τῆς ἑβδομάδος. Ναί, ἡ περὶ ἧς ἐρωτᾷς εὑρίσκεται εἰς τὸ Ἡράκλειον.

Ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν τῆς *Σημαίας τοῦ Ἀβέρωφ*, ποῦ μοῦ γράφει διὰ τὴν μικρὰν ἐκείνην Ἀμερικανίδα: «Τί πρόσοδος ἀμερικανική! Ἐννέα ἐτῶν αὐτή, ἔκαμε θαύματα. Κ' ἐνῶ δεκαπέντε (ἀρ. 15) ἐτῶν ἀπάνω-κάτω, καί, ἐδῶ θὰ ἴδῇς τὴν διαφορά, σὰν χάχας Πολίτης ξέχασα νὰ σοῦ στείλω τὸ Ψηφοδέλτιον. Ὤ τῆς ἐξυπνάδας της! ὦ τῆς ἀφηρημάδας μου!» — Εὐτυχῶς ποῦ ἡ ἀφηρημάδα δὲν εἶνε τὸ ἐναντίον τῆς ἐξυπνάδας....

Σὲ συγχαίρω διὰ τὸ ἄριστα, *Ἀμαρυλλίς*. Γράφε μου λοιπὸν συχνὰ τώρα ποῦ ἡσύχασες. Ὤ, ναί, ἂν ἔχῃς κλίσιν, γίνεται καλλίτερον στάδιον ἀπὸ τὸ ἐμπορικόν; Τὸ «Θέατρον» τοῦ κ. Ξενοπούλου τυπώνεται ὁλονέν. Ἀλλ' αὐτὴ τὴν ἐποχή, μὲ τὴ ζέστη, ἡ ἐργασία δὲν προχωρεῖ πολὺ γρήγορα καὶ πρέπει νὰ ἔχετε ὀλίγην ὑπομονήν.

Παρήγορε Ἄγγελε, σὲ συγχαίρω διὰ τοὺς ἀρραβῶνας τοῦ ἐξαδέλφου σου. Ἀλήθεια, μεγάλη εὐτυχία εἶνε νὰ ἔχῃ κανεὶς κοντά του ὅλους τοὺς δικούς του. Ἀλλὰ εἶνε δυνατὴ πάντοτε; Αἱ περιστάσεις τῆς ζωῆς μᾶς ἀποχωρίζουν συχνὰ ἀπὸ τὰ προσφιλῆ μας ὄντα καὶ πρέπει νὰ ὑπομένωμεν αὐτοὺς τοὺς χωρισμούς, ὅσον καὶ ἂν εἶνε ἀκληροί.

Ὁ φίλος μου *Φοῖβος*, μαθητὴς Ἀμερικανικοῦ Κολλεγίου, μοῦ γράφει τὰ ἑξῆς: «Εἰς οὐδὲν τῶν ἐνταῦθα Σχολείων εὑρίσκει τις τὰς αὐστηρὰς μορφὰς τῶν Γυμνασιαρχῶν τῆς Ἑλλάδος, αἱ ὁποῖαι πολλάκις ἐμπνέουν τρόμον. Ἐδῶ εἰμπορεῖ κανεὶς νἀστειεύεται μὲ τὸν διευθυντήν, ὅπως μ' ἕνα συμμαθητήν του.» Τί λέτε; ἠθέλατε νὰ ἤσθε μαθηταὶ εἰς τὴν Ἀμερικήν;

Μπράβο, μικρέ μου *Κόκια Ταβ*. Τώρα ποῦ ἔμαθες ἑλληνικά, γράφε μου. Πάρε καὶ ψευδώνυμον, νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμούς. Αὐτὸ θὰ σὲ ὠφελήσῃ πολὺ εἰς τὴν γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν, εἰς τὴν Ρωσσίαν, δὲν θὰ ἠμποροῦσες νὰ μάθῃς τελείως.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς, εἰς τοὺς ὁποίους δὲν μοῦ μένει καιρὸς νἀπαντήσω ἐκτενῶς: *Κραυγὴ Νίκης*, *Χρυσοπηγήτισσα*, *Λὸν Κολοκύθας Πάτερας*, *Ἔνδοξον Σοῦλι*, *Φῶτος Τζαβέλλας*, *Ἀνοιξις*, *Κρητικοπούλα*, *Πόθος τῆς Κρήτης* καὶ *Παπαγάλος τοῦ Τσάρου*.

ΕΡΑΝΟΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

[Δεκτὴ πᾶσα προσφορὰ μέχρι καὶ τοῦ ἐλαχίστου ποσοῦ τῶν 10 λεπτῶν, πρὸς ἔγγραφην ἀπόρων εἰς τὴν Διάπλασιν, ἐκ τῶν ἤδη συστημένων.]

Ἐν Δελτίον Εἰσφορῶν τοῦ 1912.

Ἀρματωλὸς τοῦ Ὀλύμπου λεπ. 35, Εὐτυχία Γαβρ. Βιολάτου δρ. 3, Ἀφροδίτη τῶν Μεδίκων λεπ. 20, Παπαγάλος τοῦ Τσάρου λεπ. 50. — Ἐν ὅλῳ δρ. 4,05.

Ἅμα διὰ τῶν νέων εἰσφορῶν, τὰς ὁποίας ἐλπίζω προσεχῶς νὰ λάβω, συμπληρωθῇ τὸ ποσὸν τῶν 8 δραχμῶν, θὰ ἐγγράψω δι' ἓν ἔτος ἕνα ἐκ τῶν ὑπολειπομένων 35 ἀπόρων, οἱ ὁποῖοι πρὸ πολλοῦ μοῦ ἔχουν συστηθῇ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Ἀπὸ τὸ παράθυρον» τοῦ *Παρηγόρου Ἀγγέλου*.—«Δυστυχὴς Ἤπαρξις» τοῦ *Μάρτυρος τῆς Ἐλευθερίας*.—«Τὰ ἄνθη» τῆς *Ἀπηλπισμένης Κόρης*.—«Τὰ κλωσσοπούλια» τοῦ *Μυναστηρακιοῦ τοῦ Λεσβίδου*.—Διάφορα τοῦ *Λάφνης Στεφάνου*.—«Πρωϊνὸς Περίπατος» τῆς *Σημαίας τοῦ Ἀβέρωφ*.—«Ὁ Ποιητὴς» τοῦ *Ἐσπέρου*.—Διάφορα τοῦ *Χιαβάθα*.—Παιδικὰ Πνεύματα, Παίγνια καὶ ἄλλα μικρὰ διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Τὸ ὄνειρόν μου» (καλόν, ἀλλ' ἂν ἐδημοσιεύετο, οἱ ἐν Τουρκίᾳ φίλοι μου θὰ μ' ἐστερεοῦντο·) — «Ἡ Τράτα» (τὸ ὕφος παρημελημένον, ἀτεχνον·)—«Προκοπὴ» [δὲν λέγει τίποτε!]

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ.1. Τὰ ἐγκεκριμένα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30ῆ Νοεμβρίου 1912. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α. ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: *Ἄγγελος α.* (Π. Σ.) *Ἀπολλώνιος Τυανεύς, α.* (Γ. Θ.) *Ἀεροπλάνον Πηλούσιον, α.* [τίς εἶ;!) *Χρυσοπτέρυγον Ὄνειρον, κ.* (Ἑνωτική) *Ἰδανικὸν τῶν Ὑποδούλων κ.* (Ἑνωτική) *Σημαία τῆς Ἐπαναστάσεως, α.* (Ἑνωτικός) *Σουσουράδα κ.* (Β. Π.)

Ἀνανώσεις ψευδωνύμων: *Ἀφρόεσσα Θάλασσα, κ. Τσιγγαρέλα, κ. Λεσβία Προμηκίπισσα, κ. Ναυκρατοῦσα, κ.*

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οὐδεμία πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ὡς ἑξῆς: Διὸ τὸς πρώτας τρεῖς προτάσεις ἑκάστου φύλλου λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλου, 5 λεπτὰ ἡ λέξις.—Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηργημένα, δὲν δημοσιεύονται.—Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδωσεν εἰσέτι ὁ προτείνων].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: *ὁ Στέφανος Ἐλαΐας* (0) *μὲ Κθμα, Δάφνης Στέφανον, Κάρμεν, Ἀφροδίτην τῶν Μεδίκων, Δικηγόρον τῆς Νεολαίας*·—*ἡ Σημαία τοῦ Ἀβέρωφ* (0) *μὲ Χρυσῆν Μάσκαν, Χρυσὸ Παγώνι, Ξανθὴν Μουσμέ, Κρητικοπούλαν*·—*ἡ Αὐτοκράτειρα Εὐγενία* (0) *μὲ Ἀνεμώνην, Βάρκαν τοῦ Κανάρη*·—*τὸ Ἀεροπλάνον Πηλούσιον* (0) *μὲ Νέλκε, Κερκυραϊκὴν Αὔραν, Λάφνης Στέφανον*·—*ἡ Δοξασμένη Γαλανόλευκη* (0) *μὲ Μπαρουτοκαπνισμένην Γαλανόλευκην, Ἠχὼ τῆς Ἠπείρου, Ἑλληνικὴν Καρδιάν, Λωδωναῖον, Νέλκε, Γαλάτειαν*·—*ἡ Ἰνὼ* (0) *μὲ Ἀφελῆ Ξανθούλαν, Ἑλληνόπαιδα, Μικρὰν Ἀριστοκράτιδα, Συλβίαν.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Χρυσοπηγήτισσαν* (χάρτην λύσεων ἔστειλα· ὡραῖα περνᾷς, βλέπω, ἐκεῖ πέρα·) *Ὑψηλὴν Ἰδέαν* (ὅταν τὸ συμπέρασμα εἶνε τὸ ἴδιον, ἡ λεπτολόγος αὐτὴ στατιστικὴ εἶνε περιττή, ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς, τὰ ἀγόρια ἔγουν τὰ περισσότερα βραβεῖα, καὶ τὰ κορίτσια πρέπει νὰ φιλοτιμηθοῦν διὰ νὰ τὰ περάσουν·) *Στρατηλάτην τῶν Ἑλλήνων* (χαίρω ποῦ σοῦ ἀρέσουν οἱ ἄθλοι τοῦ Ἡρακλέους·) *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες* (ἔχει καλῶς·) *Ἕσπερον* (εἰς τὴν ἐρώτησίν σου ἀπαντῶ ναί·) *Θαλῆν* (ἔκαμες πολὺ καλά· ὁ συνδρομητὴς ποῦ ἔχει ψευδώνυμον καὶ λαμβάνει μέρος εἰς τὴν κίνησιν τοῦ περιοδικοῦ, ἔχει διπλασίαν εὐχαρίστησιν καὶ ὠφέλειαν·) *Ἐθνικὸν Σύμβολον* (ναί, ἐλήφθησαν·) *Δάφνης Στέφανον* (ἔχει καλῶς·) *Ἀφελῆ Ξανθούλαν* (βραβεῖον ἔστειλα· αὐτὰ μπορεῖς νὰ τὰ πῆς ἐπὶ κορίτσια διὰ Μικρὰς Ἀγγελίας· διότι ἂν τὰ ἔλεγα ἐγώ, θὰ ἦτο ἐπέμβασις εἰς τὴν ψηφοφορίαν·) *Γοργώ* (τετράδιον καὶ ψηφοδελτίον ἐλήφθησαν, ὄχι ὅμως καὶ τὰ 95 λεπτά·) *Μέλλοντα Ναυτόπαιδα* (κι' ἐγὼ εὐχαριστοῦμαι πολὺ νὰ διαβάζω γράμματά σου· μὴν ἀπαιτῆς ὅμως νὰ σοῦ ἀπαντῶ ἐκτενῶς, παρὰ ὅταν πρέπει· καὶ ξεύρω ἐγὼ πότε πρέπει·) *Ἀπηλπισμένην Κόρην* (χαίρω ποῦ ἔγεινες καλὰ καὶ πρόσεχε ἄλλοτε τὰ μπάνια· βλέπεις πόσον βλάπτουν ὅταν γίνωνται ἔτσι τρελλά·) *Ἀεροπλάνον Πηλούσιον* (τετράδια ἔστειλα· εἰμπορεῖς νὰ λάβῃς μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων καὶ εἰς τὸν Ἱοιητικόν·) *Ἀφρόεσσαν Θάλασσαν* (αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν· θὰ μοῦ γράφῃς τώρα συχνά;) *Πυγμαλίωνα* (ἔστειλα κ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Μάρτυρα τῆς Ἐλευθερίας* (εὖγε! σὲ συγχαίρω κ' ἐγώ·) *Ἀττικὸν Οὐρανὸν* (ἔστειλα μαζί· μ' ἐπιστολή·) *Ξανθομάλλην* (πολὺ νόστιμο τὸ γραμματάκι σου· καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰ καλά σου λόγια·) *Κ. Π. Δαμ.* Bourgas (ἔλαβα εὐχαριστῶ·) *Συριανὴν Αὔραν* (ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες· προτιμᾷς λοιπὸν τὰς ἐκδρομὰς μὲ τὰ γαϊδουράκια; ἡ Κάκια καὶ ἡ Λουλούκα σοῦ ἀνταποδίδουν τὸ θερμὸ φιλάκι·) *Ἥλιον τῆς Ἐλευθερίας* (ἔστειλα·) *Δούλην Ἤπειρον* (ὡραία ἡ ἐπιστολή σου· χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν σου μὲ τὴν καλήν μου φίλην·) *Γ. Μ. Χρυσαφ.* (νὰ τὰς ξαναστείλῃς μὲ ἄλλας ὅταν προκηρυχθῇ νέος διαγωνισμός·) *Μικρὰν Ἀριστοκράτιδα* (οἱ τόμοι 9, 11 καὶ 12 εἶνε τῶν δυόμισυ δραχμῶν· διὰ τὸ βραβεῖον σου πρέπει νὰ ἐκλέξῃς ἄλλους τῆς δραχμῆς·) *Μαγεμένο Ἀκρογιάλι, Συρανὸ δὲ Μπερζεράκ, Ἀκακίαν, κτλ. κτλ.*

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *25ην Ἰουλίου*, θἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 131ος Διαγωνισμὸς
Λύσεων Ἀπριλίου—Ἰουλίου

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 5ης Σεπτεμβρίου)

351. Λεξίγριφος

Σὲ χαιρετᾷ τὸ πρῶτόν μου.
Εἶνε κακὸς τὸ δεύτερόν μου,
Κ' ἐπίσης ἄνθρωπον κακόν,
Σλληρὸν ὀηλοῖ τὸ σύνολόν μου,

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τρελλὸ Ναυτόκι

352. Στοιχειόγριφος

Εἶμαι ἐνδυμα κοινόν,
Συνηθέστατα λευκόν,
Ἂν μοῦ βγάλῃς τὴν καρδιά,
Φεῦγε, ἔρχεται χειμών.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄρεως

353. Ἀναγραμματισμὸς

Ὅπως εἶμαι ἂν μάφίσῃς,
Εἰς τὰ ζῶα θὰ μ' εὑρῇς·
Ἂν μὲ ἀναγραμματίσῃς
Εἰς τὰ δένδρα μὲ ζητεῖς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ "Ανθους τοῦ Ἀγροῦ

354. Ρόμβος

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον
Ἡ Σαλαμὶς κατέχει·
Τὸ δεύτερον πᾶς ἄνθρωπος
Στὸ πρόσωπόν του ἔχει·
Νῆσος εἶνε τὸ τρίτον μου
Πλησίον τῆς Ἀσίας·
Τὸ τέταρτόν μου μέταλλον
Ἀλλὰ μικρᾶς ἀξίας·
Τὸν ἄνθρωπον εἰς φέρετρον
Τὸ πέμπτον μου σημαίνει,
Κι' ἀντωνυμία κτητική
Διὰ τὸ ἕκτον μένει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μάρτυρος τῆς Ἐλευθερίας

*355—357. Κεκρυμμένα κα

358. *Μυστικαὶ ἐρωτήσεις*

Διδάσκαλος:— Τί μέρος τοῦ λόγου εἶνε ὁ.....

Μαθητής:— Ἐπίθετον τριγενὲς καὶ δικατάληκτον.

Διδάσκαλος:— Μπᾶ! καὶ πῶς κάμνουν τὰ τρία γένη;

Μαθητής:— Ὁ.... ἡ.... τὸ....

Διδάσκαλος:— Μὰ τί λὲς παιδί μου! Τὸ ἀρσενικὸν εἶνε μηχανή, τὸ θηλυκὸν νῆσος καὶ τὸ οὐδέτερον καρπός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ξανθοῦ Μαρκησίου

359. *Μεταμόρφωσις*

Ὁ γέρων δι' ἐννέα μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ νέος; (Κάθε λέξις πρέπει νὰ προέρχεται ἀπὸ τὴν προηγουμένην της διὰ μεταβολῆς, ἀφαιρέσεως ἢ προσθήκης ἑνὸς μόνον στοιχείου—ἐκότε ὅταν εἶνε διπλοῦν, σσ, λλ, ποῦ θεωρεῖται ὡς ἕν,—ἢ διὰ μεταθέσεως τοῦ τόνου.)

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀττικοῦ Οὐρανοῦ

360. *Ποικίλη Ἀκροστιχὶς*

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν ἀρχαῖον Ἥρωα:

1, Στρατηλάτης, ἄγιος. 2, Καρπός. 3, τὸ ἀντίθετον τῆς ὑγείας. 4, Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. 5, Βασιλεὺς τῆς Βαβυλῶνος. 6, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου

361. *Ἐλλιποσύμφωνον*

αα – ο – ηιο – ου – ω – εαυο

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης

362. *Γρῖφος*

θε
θε τ' θε
θε τ' υψ τ' θε
Δὸ θε τ' υψ ξα υψ τ' θε *ὦ!*
θε τ' υψ τ' θε
θε τ' θε
θε
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρματωλοῦ τοῦ Ὀλύμπου

Τέλος τοῦ 131ου Διαγωνισμοῦ

Ἀπὸ τὸ προσεχὲς φύλ. ἀρχίζει νέος.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 26

273. Τάκιτος (τᾶ, κῆτος.)—274. Θώς-Ἄθως.—275. Κυδέλη-Λυδίκη. — 276. Ὁ αὐλός, ἡ αὐλή.

277. **Κ**ΥΘΗΡΑ
Π**Α**ΤΡΑΙ
Π**Α**Λ**Α**ΜΗ
Μ**Ε**Λ**Α**ΝΗ
Σ**Α**Μ**Ι**ΟΣ
Σ**Α**ΤΥΡΑ
Ι**Κ**ΑΡΟΣ

278. Παραλία—Λεία=*παρὰ*+(Δίσκος—Κῶς=) *δίς* +(Ὅστις—τίς=ὅς=ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ —279. ΝΑΠΟΛΕΩΝ (Ἀπόλλων, Πέλλα, ὅπλον, λέων, ἐννέα, ὠόν.)—280. ΜΗΛΟΣ (Μύκονος, ΤΗνος, ΔῆΑος, ΛέρΟς, ΣύροΣ.) — 281. Σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει.—282. *Τὸν Δία Κρόνος ἐγέννησε.* (Τὸν διὰ κρόνος - ἐγ ἓν εἰς ε.)

ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΑΘΗΝΩΝ

Δύω μέγαρα μετὰ κήπων καὶ αὐλῶν.

Τὸ ἓν ἐπὶ τῆς λεωφόρου Κηφισίας ἀριθ. 9. παραπλεύρως τοῦ ἀνακτόρου τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Πρίγκηπος Νικολάου καὶ ἔναντι τοῦ ἀνακτορικοῦ κήπου, (περιοχὴ 6 χιλιάδων πήχεων τετραγωνικῶν).

ΔΕΚΤΑ ΠΑΙΔΙΑ 5—14 ΕΤΩΝ

Περιλαμβάνει Ἑλβετικὸν νηπιαγωγεῖον, Δημοτικὸν Σχολεῖον, Ἑλληνικὸν Σχολεῖον, 4 τμήματα γαλλικῶν, 2 τμήματα ἀγγλικῶν; 1 τμῆμα γερμανικῶν. Ἐπιμεληταὶ καὶ καθηγηταὶ Εὐρωπαῖοι.

Τὸ ἕτερον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Δραγατσανίου ἀριθ. 6 παρὰ τὴν ὁδὸν Σταδίου, παραπλεύρως τῆς Ἀγγλικῆς Πρεσβείας.

ΔΕΚΤΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ ΑΠΟ 14 ΕΤΩΝ & ΑΝΩ

Περιλαμβάνει Γυμνάσιον, τριτάξιον τμῆμα Ἐμπορικῆς Σχολῆς, ***Λογιστικὸν τμῆμα*** μὲ φοίτησιν ***μονοετῆ.***

Τὰ διπλώματα τοῦ Ἐμπορικοῦ τμήματος καὶ τοῦ Λογιστικοῦ ἀναγνωρίζονται ὑπὸ ***τῆς Κυβερνήσεως*** καὶ ὑπὸ ***τῶν Τραπεζῶν.***

Γίνονται ἐπίσης δεκτοὶ φοιτηταὶ διαιτώμενοι ἐν τῷ οἰκοτροφείῳ καὶ σπουδάζοντες τὰ ἐμπορικὰ ἢ τὰς ξένας γλώσσας. Εἰς τούτους παρέχεται ἰδιαίτερον δωμάτιον ἐπιπλωμένον.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΝ

Ἀπευθυντέον:

Διεύθυνσιν Ἑλληνογαλλικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν.

Διὰ πᾶσαν προφορικὴν συνεννόησιν Κεντρικὰ Γραφεῖα τῆς Σχολῆς ***ὁδὸς Δραγατσανίου 6,*** παρὰ τὴν ὁδὸν Σταδίου.

Διὰ τοὺς μακρὰν κατοικοῦντας μαθητὰς ἡ Διεύθυνσις διαθέτει πολυτελὲς ἰδιόκτητον λεωφορεῖον, ὅπως μεταφέρῃ τούτους ἐκ τῆς οἰκίας των εἰς τὴν Σχολήν.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρόνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωρισμὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἐξ λέξεις ἁπλᾶ.—Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

Δέχομαι Μικρὰ Μυστικά, ***ἄνευ ἀνταποδόσεως,*** διὰ μέσου τῆς Διαπλάσεως. Προτιμῶ τετράδια ἐν ποιήσει, τὸ καλλίτερον τετράδιον θὰ βραβεύσω μὲ τρίμηνον ἐν τῇ «Διαπλάσει» συνδρομήν.—***Νέα Ἑλλάς.***

ΚΟΜΜΑ ΤΩΝ ΠΡΑΣΙΝΩΝ

Ζητοῦνται δραστήριοι ἀντιπρόσωποι παντάχόθεν. Συνδρομὴ ἐτησία: 2,50, Νέα Διεύθυνσις: Πέτρον Δ. Πασχάλην, Poste-restante, Ἄνδρον. *(ΙΒ', 202).*

Ἀπαντῶντες εἰς τὰς ἑκατοντάδας ἐπιστολῶν, αἵτινες ἐκ τῶν περάτων τοῦ Διεκπλαστικόσμου κατευθυνόμεναι, ζητοῦσι πληροφορίας περὶ τοῦ ἐφετεινοῦ ἀγῶνος, θηλοῦμεν ὅτι οὗτος, ὢν συνέχεια τῶν προτέρων, θέλει σημειώσει καινοφανῆ σελίδα ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ δημοψηφίσματος. Αἱ τραναὶ (!) δηλώσεις ἰσχυρῶν (!) κομμάτων καὶ ὑποψηφίων οὐδόλως θέλουσιν ἐπηρεάσει τὸ φρόνημα τῶν ψηφοφόρων, οἵτινες, προσφάτως ἔχοντες προτέρας ἡμῶν νίκας, θέλουσι καὶ πάλιν περιβάλει ἡμᾶς διὰ τῆς ἐνθέρμου αὐτῶν ὑποστηρίξεως.—***Μάρτυς τῆς Ἐλευθερίας,*** *Γενικὸς Ἀρχηγός.*

Μικρὰ *Ἀριστοκράτις*, τί κάνει τὸ τεζόρο;—*Ἀφελὴς Ξανθούλα.* *(ΙΒ', 204)*

Ἐπιθυμῶ ἀλληλογραφίαν μετὰ ***Κερκυραϊκῆς Ἀΰρας*** καὶ *Παπαρούνας.*—***Ἀπηλπισμένη Κόρη.*** *(ΙΒ', 205)*

Κανεὶς δὲν θἀρνηθῇ τὴν ψῆφόν του εἰς ψευδώνυμα θίγοντα τὰς εὐγενεστέρας χορδὰς πάσης ἑλληνικῆς καρδίας, οἷα τὰ: ***Μάρτυς τῆς Ἐλευθερίας, Λιπρευτὴ Πατρίδα, Ἀμάραντος Δόξα, Ἐλευθεροτὴς τῆς Μακεδονίας, Χρυσοπτέρυγον Ὄνειρον, Ἰδανικὸν τῶν Ὑποδούλων*** καὶ ***Σημαία τῆς Ἐπαναστάσεως.*** Ζήτωσαν καὶ τὰ λοιπὰ ἐπιτυχόντα.

Μυστηριώδη *Συριανέ*, δὲν ἐννοῶ εἰς τί δέχεσθε ἀπάντησιν.—***Μαγεμένο Ἀκρογιάλι.*** *(ΙΒ', 207)*

ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 33ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 307)

ΑΘΗΝΩΝ: Βασιλικὴ Ματάλα, Ρόζα Π. Δαμουλιάνου, Ἑλένη Κ. Μωραΐτου, Παιώνιος Νίκη.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Π. Γ. Γιαννούσης, Εὐγενία Γ. Γιαννούση.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:

ΑΙΓΙΟΥ: Δ. Κ. Χριστοδουλόπουλος.
ΑΝΔΡΙΤΣΑΙΝΗΣ: Γιαν. Β. Παχαγικολάου.
ΘΗΒΩΝ: Στυλ. Γ. Σκανδάλης.
ΚΑΜΑΡΑΙΣ: Ἀγγ. Κ. Δημόπουλος.
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Παναγιωτίτσα Πανᾶ.
ΚΟΡΩΝΗΣ: Π. Α. Λαχανᾶς.
ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Μαρίκα Χηνοπούλου.
ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Θεοφ. Γ. Καβάθας.
ΠΑΤΡΩΝ: Χαρ. Κουβελιώτης.
ΡΑΨΑΝΗΣ: Τηλ. Σηλιβριδής.
ΤΥΡΝΑΒΟΥ: Α' Μπελτές, Βασίλ. Τράμπας.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Ἀνθισμένη Πασχαλιά.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθη ἡ ἐν Κυπαρισσίᾳ. ΜΑΡΙΚΑ ΧΗΝΟΠΟΥΛΟΥ ἡ ὁποία ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς Αὐγούστου.

Πλεονάζουν λεπτὰ 90 διὰ τὴν προσεχῆ Διαγ.

ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΕΧΕΤΕ ΔΙΑΚΟΠΑΣ

ἐνθυμηθῆτε, ὅτι τὸ διασκεδαστικώτερον, τὸ δροσιστικώτερον καὶ τὸ ὠφελιμώτερον ἀνάγνωσμα εἶνε:

ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ

Λεπτομερὴς Τιμοκατάλογος τῶν Τόμων τῆς Διαπλάσεως ἐδημοσιεύθη εἰς τὰ φύλλα 26 καὶ 31.

Τῆς δὲ Βιβλιοθήκης εἰς τὰ φύλλα 4, 12, 16, 25, 27.

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἀν. Θεοδώρου.—9394